JURNALUL S.F.®

Premiul Convenției Europene de SF euROcon '94

Anul IV Nr. 137; 27 Sept. - 3 Oct.
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 250 lei

Liviu RADU
Florin Mircea TUDOR
Pierre Jean BROUILLAUD
Ladislau DARADICI
Lino ALDANI
valANTIm
Ionut BĂNUTĂ
Michael HAULICĂ

VITRINA CU ILUZII

LIVIU RADU

MOTOCENTAURII MOR SINGURI...

Motocentauri pe Acoperişul Lumii Editura Karmat Press, Ploieşti '95

Cîndva, Malraux a spus: *"Fiecare moare singur"*, exprimînd prin aceste cuvinte de-un tragism sobru convingerea că, indiferent de cauzele la care ne-am ralia, de grupările din care am face parte, sîntem nişte individualităţi care vor înfrunta singure adevărul esenţial. Citatul mi-a venit în minte parcurgînd bizara, ciudata şi extraordinara antologie a grupului "Quo Vadis?". Voi explica mai tîrziu de ce. Să începem prin a analiza partea vizibilă a icebergului. Prezentul volum este cea mai valoroasă antologie de proză scurtă a anului. Nu numai prin faptul că reuneşte cele mai evidente şi originale talente ale literaturii SF actuale, ci şi pentru că reuşeşte, pentru prima dată în istoria SF-ului românesc, realizarea unei antologii tematice unitare, în care fiecare piesă îşi găseşte locul în întreg. Să vedem din ce-i compusă această "istorie a lumii":

Scurtă Istorie a Lucrurilor (D. Ivănescu, I. Bănuţă, C. Stancu) - o ucronie care devine rapid o istorie alternativă, în care dacii şi romanii orientează altfel evenimentele... O chestie nu numai de-o imaginaţie teribilă; dar de-o omogenitate şi de-o logică inatacabilă. Te întrebi dacă nu cumva realitatea e cea din carte...

Aromă de copal (S. A. Corn) - o proză densă, interesantă, plină de acţiune, combinînd multimea informaţiilor şi risipa de cultură cu dinamismul.

Neîmplinita Shangri-La (Cătălin Ionescu) - un Cătălin Ionescu în zilele lui cele mai bune, îmbinînd filosofia cu resemnarea, duioşia cu înţelegerea...

Gemisara, Kogaion - ploaie torenţială (S. A. Corn) - te întrebi cînd a avut timp, între atîtea lupte, atacuri, stratageme, etc. să strecoare atîtea idei... Iar Nabil e un personaj care-mi place...

Lumbricus Glacialis (Doru Stoica) - o proză fantastică, chiar horror, ce se joacă cu mituri vikinge... O originalitate de subliniat...

Cîntul lui Roles (Dănuţ Ivănescu) - exerciţiu stilistic exemplar de folosire nu numai a unui limbaj arhaic, ci şi a mentalităţii potrivite...

Ana (Don Simon) - prima proză din volum (mai urmează destule) în care accentul cade pe caracterul ideatic. De remarcat, bineînţeles, sensibilitatea autorului...

Neverly Hills (Michael Haulică) - o chestie atît de mişto, încît deşi o ştiam, am mai citit-o de două ori...

Tauromahia (Doru Stoica) - băiatul ăsta care are talent...

Motocentaurii dorm singuri (Michael Haulică) - ciudat, dar treaba asta cu sodomizări şi chestii la fel de dure e de-o tristeţe...

Rivus (Don Simon) - Un extras din realitate. Dureros de adevărat.

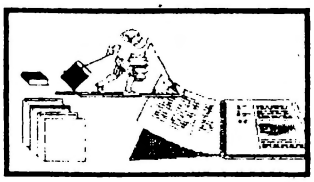

Electric Blue (Don Simon) - Orice-ar face, Petrică rămîne de-o sensibilitate aparte...

Madia Mangalena (Michael Haulică) - Oare de ce-mi place atît textul ăsta?

Aşteptîndu-l pe Corban (Dănuţ Ivănescu) - orice text al lui D. I. este, prin definiţie, un exerciţiu stilistic, care urmăreşte, în mod (ne)delicat, să ne arate cît de mici sîntem...

Ragnarök - (Ionuţ Bănuţă şi S. A. Corn) - am mai scris despre textul ăsta. Îmi păstrez opiniile.

Baba oarba pe acoperişul lumii (Dănuţ Ivănescu) - continui să-l consider cel mai bun text cyberpunk din SF-ul românesc.

doi)sony contra virgin records(pe acoperiş)?((Ionuţ Bănuţă şi S. A. Corn) - pentru ca finalul să fie final, un exerciţiu de stil demential.

Concluzii vizibile:

1) cel puţin jumătate din texte fuseseră cunoscute cu mult înainte de apariţia antologiei.

2) volumul reprezintă chintesenţa creaţiei generaţiei '90 şi a perioadei sale de orientare pur cyberpunk.

3) autorii dau dovadă (ba chiar fac, deliberat, risipă) de-o cultură ieşită din comun, jonglînd cu mituri, personaje, aluzii, etc, provocînd cititorului bucuria intelectuală de a reuşi să descopere (măcar parţial) intenţia scriitorilor.

4) cu toate că volumul reprezintă un întreg, fiecare individ reuşeşte să-şi păstreze personalitatea, unii excelînd prin dinamism, alţii prin sensibilitate, alţii prin imaginaţie debordantă sau prin exerciţii stilistice deosebite.

5) indiferent de ce se va spune despre această antologie, nu reţineţi decît elementele laudative. Scăderile sînt neesenţiale în comparaţie cu realizările. Să coborîm acum sub apă, să ne ţinem respiraţia un pic şi să examinăm şi partea invizibilă a icebergului.

1) în vremuri de restriştе apare mitul "poporului ales", al "rasei superioare". Ceva cu care un grup de amăriţi complexaţi provoacă întreaga lume, mobilizîndu-se, încercînd să demonstreze că au dreptate. Grupul '90 propune o istorie alternativă, dar cele două tabere ce-şi dispută lumea sînt dacii şi romanii. Nu chinezii şi arabii, nici indienii şi mayaşii. Elementul subconştient e deosebit de interesant.

2) motocentaurii, făpturile care apar în multe din povestirile volumului, sînt inventaţi de romayani (nu de tracinzi). Alt element subconştient. Fiinţe tragice, sînt stîrpite în unele provincii... Indiferenţa lor faţă de convenţii, tabu-uri şi alte vaxuri sociale ne îndreptăţesc a vedea în ei imagini sublimate ale autorilor.

3) evoluţia ulterioară a autorilor demonstrează că experimentul "Quo Vadis?" a dat rezultate. Dar că aceste rezultate reprezintă limita maximă a orientării propuse. Deci, quo vadis, "Quo Vadis?"

4) trebuie subliniat caracterul (voit sau întîmplător) transcendental al majorităţii textelor.

5) experimentul respectiv nu s-a limitat în a influenţa doar autorii antologiei. A avut efect germinativ asupra întregului SF românesc. Cine va prelua rolul de a stabili o nouă linie directoare? Sau s-a ajuns la maturitatea în care fiecare şi-a descoperit propriul drum? În care motocentaurii se desprind din ceată, pentru că au aflat că „fiecare moare singur"?

BOOKSHOP

Ultimele noutăţi HORROR în Anglia

REQUIEM (Recviem) de Graham Joyes, Creed Books, Signet, Penguin Books, London, 1995, 312 pag.

În aprilie anul acesta Signet Penguin lansa cu ocazia Eastercon-ului noua sa serie horror intitulată „Creed", serie ce a avut imediat un mare succes prin cele trei apariţii, **Requiem** fiind prima dintre ele. Autorul, Graham Joyce, are un master în Literatura engleză şi americană şi a funcţionat o perioadă ca profesor; primul său roman **Dreamside** a fost scris în Grecia: au urmat apoi **House of the Lost Dreams** şi **Dark Sister** – o poveste cu vrăjitoare – pentru care a primit **British Fantasy Award** în 1993. **Requiem** a fost inspirat dintr-o călătorie a autorului făcută la Ierusalim. Tom Webster este un om obişnuit pentru care orice zi este asemănătoare cu cealaltă, pentru care naşterea şi moartea sînt singurele certitudini în viaţă. Aceasta pînă în clipa morţii soţiei sale Kate. Distrus şi incapabil să-şi revină, Tom întreprinde o călătorie la Ierusalim, oraşul bătrînului său prieten Sharon, un oraş plin de mistere de nepătruns, un oraş ademenitor dar şi decepţionant, un oraş în care trăiesc demoni şi în care legendele şi halucinaţiile sînt prezente în fiecare zi. Ceva înspăimîntător şi incredibil este pe punctul să i se întîmple lui Tom şi de-abia după descoperirea unui încă necunoscut Pergament de la Marea Moartă începe el să realizeze că ceea ce se petrece în jurul său are rădăcini străvechi ce pot fi datate cu peste două mii de ani înainte. Romanul lui Joyce este o poveste de dragoste în care horrorul se întrepătrunde cu magia, cu sexul şi cu istoria creştină. Un bun roman, cu o atmosferă halucinantă şi un stil alert şi incisiv.

THE NIGHT INSIDE (Noaptea interioară) de Nancy Baker, Creed Books, Signet, Penguin Books, London, 1995, 312 pag.

Al doilea roman din noua serie horror lansată pe piaţă de Signet Penguin. Canadiana Nancy Baker a lucrat în Toronto pentru una din principalele reviste pentru femei înainte de a se dedica exclusiv literaturii. **The Night Inside** este un **thriller** cu vampiri avînd în centrul acţiunii pe cercetătoarea Ardeth Alexander, o fiinţă muncitoare dar cu un comportament previzibil. Pînă în clipa cînd este răpită şi închisă într-un ospiciu abandonat, programul ei zilnic era bine determinat şi întotdeauna respectat. De acum înainte, totul se transformă într-un coşmar cumplit. Prizonierul cărunt aflat într-o celulă alăturată şi care, precum un vampir, ce se respectă se hrăneşte cu sîngele ei, i se pare totuşi mai puţin înspăimîntător decît cei care au sechestrat-o – necunoscuţi cu pofte şi mai monstruoaşe. Şi în timp ce încearcă să pătrundă în mintea lor cuprinsă de nebunie, Ardeth simte cum, încetul cu încetul, intră într-o lume plină de un erotism dus la extrem, un erotism venit de dincolo de moarte. Un roman excelent ce anunţă apariţia unui nou nume în horror-ul contemporan, un roman a cărui urmare – **Blood and Chrysanthomus** – va fi publicată tot în această colecţie în luna septembrie.

Florin Mircea TUDOR

JURNALUL S.F.

PREMIILE CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI (activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128.

Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, Telex 11995

Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ
(REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI :
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, BUCUREȘTI
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată
Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:
Ruxandra ROGOJINARU

Corectură:
Liviu SURUGIU
Cătălin TENIȚĂ

Montaj offset:
Gina MARCU, Mariana SEBE, Silvana GREERE

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL Editat de S.C. JURNALUL S.A.

Tipărul executat la
INTACT

FILM FANTASTIC

THE MUMMY (Mumia). Producție: Hammer Film, 1959. Producător: Michael Carreras. Scenariul: Jimmy Sangster (bazat pe un scenariu de John L.Balderston și pe o povestire de Nina Wilcox Putnam și Richard Schayer). Imagine: Jack Asher. Decoruri: Bernard Robinson. Muzică: Frank Reizenstein. Montaj: James Needs, Alfred Cox. Machiaj: Roy Ashton. Costume: Molly Arbuthnot. Interpreți: Peter Cushing (John Banning), Christopher Lee (Kharis, Mumia), Yvonne Furneaux (Isobel/Ananka), Eddie Byrne (inspector Mulrooney), Felix Aylmer (Stephen Banning), Raymond Huntley (Joseph Whemple), George Pastell (Mehemet). Regie: Terence Fisher. Durata: 88 min.

Legenda legată de blestemul care i-au căzut victime cei ce au avut vreo legătură cu descoperirea mormîntului lui Tutankhamon, a inspirat o serie de filme precum The Mummy (Karl Freud, 1932, cu Boris Karloff), The Mummy's Hand (Christy Cabanne, 1940, cu Tom Tyler), The Mummy's Tomb (Harold Young, 1942, cu Lon Chaney Jr.), The Mummy's Ghost (Reginald LeBorg, 1944, cu Lon Chaney Jr.), The Mummy's Curse (Leslie Goodwins, 1944, cu Lon Chaney Jr.). În 1959, Hammer Films reia această serie, realizînd patru filme: The Mummy, Curse of the Mummy's Tomb (Michael Carreras, 1964, cu Dickie Owen), The Mummy's Shroud (John Gilling, 1966, cu Dickie Owen), Blood From the Mummy's Tomb (Seth Holt, Michael Carreras, 1971, cu Valerie Leon). Acțiunea din The Mummy începe în 1895 în Egipt odată cu intrarea arheologului Stephen Banning în mormîntul prințesei Ananka, faptă ce va declanșa blestemul marelui preot Kharis. Fiul lui Stephen, John, pare a fi „ocolit" de blestem, el neparticipînd efectiv la tulburarea liniștii celor morți din cauza unui picior rupt – benefic pentru „sănătatea sa" – exact în timpul expediției. Ceea ce diferențiază acest film de majoritatea celorlalte este faptul că el pune în evidență blestemul ce cade nu pe oameni ca indivizi, ci pe o întreagă familie, inclusiv pe soția lui John – Isobel –, a cărei singură „greșeală" este că seamănă ca două picături de apă cu defuncta prințesă Ananka. Succesul pe care l-a înregistrat filmul se bazează în primul rînd pe jocul actorilor. Peter Cushing în rolul lui John aduce un suflu dramatic într-un scenariu oarecum plat; deși în final reușește să-și salveze soția de Mumie și să-l distrugă pe aceasta, el rămîne totuși un învins, nu numai fizic dar și psihic. Christopher Lee, uneori automat ce urmărește doar distrugerea celor ce au intrat în mormîntul prințesei, alteori un îndrăgostit patetic și trist, este un personaj tragic a cărui soartă este de a trăi și a iubi pe vecie o femeie care nu-i poate niciodată împărtăși afecțiunea. Ceea ce-i interesant este faptul că Lee reușește să facă credibil un personaj nu în ciuda machiajului său, ci cu ajutorul acestuia. Fețele îmbibate de noroi devin mai degrabă un avantaj decît un impediment pentru că Lee își poate folosi la maxima lor valoare atît ochii săi magnetici (atît de hipnotici în rolul său de excepție, Dracula) cît și mișcările corpului în scena în care Mehemet îi ordonă să-l ucidă pe ultimul om care a pătruns în mormîntul iubitei sale, Ananka. Lee își deschide încet ochii plini de o tristețe nemărginită, apoi privirea sa se îngustează treptat pentru a deveni în cele din urmă o izbucnire cumplită și maniacă de ură. Pentru a obține cît mai mult din această scenă, machiorul Roy Ashton a utilizat pleoape speciale pe care le-a aplicat deasupra celor ale lui Lee. Astfel ochii actorului nu par a privi printr-o mască pentru că de fapt noi nu-i vedem niciodată adevăratele pleoape din cauza realismului cu care a fost realizat machiajul. În altă scenă aceeași ochi exprimă într-o clipă o devoțiune extremă față de Isobel/Ananka în fața căreia se înclină profund, în clipa următoare o furie demență în încercarea de a-l sugruma pe John. Lee apare în cîteva scene în flashback fără nici un machiaj, întruchipîndu-l pe marele preot Kharis, îngropat de viu în mormîntul lui Ananka. Fața îi este înghețată într-o expresie lipsită de orice sentiment, în timpul ceremoniei de înhumare, apoi treptat expresia sa exprimă o durere cumplită ce ne lasă să înțelegem că o iubea nespus pe prințesă. Astfel motivarea sa pentru a o aduce la viață – comițînd o adevărată blasfemie – devine clară fără a rosti nici măcar un singur cuvînt de dragoste. Blasfemia este sugerată și de scena în care intrînd în mormînt, roba sa de un alb imaculat devine de un roz-aprins, sugerînd astfel sîngele și tenibila pedeapsă care-l așteaptă, schimbarea de atmosferă este realizată de Jack Asher prin utilizarea unor filtre color speciale. Podeaua mormîntului și sarcofagul sînt scăldate într-o culoare verde amenințătoare ce sugerează o atmosferă otrăvită. Profilul lui Stephen Banning este scăldat în această nuanță de verde atunci cînd se așează pe sarcofag cu cîteva clipe înainte de a înnebuni la vederea Mumiei în viață. Mlaștina în care se află Mumia are o tentă roșiatică în timpul zilei, accentuînd ideea că marele preot este îngropat în adîncurile ei, așteptînd momentul prielnic pentru a ieși și a-și ucide dușmanii. Culoarea descrie astfel într-un mod subtil atît stările sufletești ale personajelor cît și evenimentele ce vor urma. Un bun film din epoca de aur a casei Hammer.

Florin Mircea TUDOR

Liviu Radu

Riscurile previziunii PE TERMEN SCURT

Norman Spinrad - Grand tour navette
Traducere în limba română:
C. Dumitru Palcus
Editura ZZ, colecția Andromeda

Prima parte a *Primăverii ruseşti*, „romanul cel mai apropiat de sufletul autorului", după propria-i declarație, ne prilejuiește reîntîlnirea cu obsesiile lui Spinrad: pericolul în care se află democrația în America; rolul pe care ar trebui să-l joace SUA în lume; scăderea importanței americane în cucerirea cosmosului, respectiv creșterea puterii Comunității Europene și încadrarea URSS în aceasta.

Caesar spunea că „un om crede mai uşor ceva care-i convine". Spinrad și-a imaginat că „primăvara rusească" a lui Gorbaciov va schimba lumea. Nu cunoștea, bietul de el, o declarație (mai veche, ce-i drept) a lui Iorga despre imperiul de la răsărit: *„...mentalitatea imperială nu dispare peste noapte... Indiferent de ideologia adoptată, această mentalitate va ieși, curînd, la iveală..."*.

De altfel, cît de mult cunoaște Spinrad despre ruși? Nici măcar că o femeie se numește Gagarina (nu Gagarin), că patronimicul nu-i tot una cu middlename, că formulele de adresare, la sovietici, erau „Ivan Ivanovici" sau „tovarăşe Ivanov"...

Probabil că singurii ruși pe care i-a cunoscut (a se vedea și fragmentul din *Alte Americi*) au fost cîțiva funcționari bișnițari (și, ocazional, colaboratori ai KGB) ai ambasadei (sau reprezentanței economice) sovietice din Paris. Adică nimic din ceea ce constituie forța și slăbiciunea Rusiei.

Deci, scriind sub impresia naivă că Gorbaciov va produce o transformare în bine a colosului comunist, Spinrad s-a lansat într-o anticipație pe termen scurt care, la doar trei, patru ani de la apariția cărții, se dovedește complet eronată. Știm deja că URSS s-a dezmembrat, că Rusia încearcă să redevină ce-a fost (o putere imperialistă, agresivă, ce vîntură ideea unui nou imperiu de est, iar ca început a dat o lecție de democrație elținiană cecenilor...), că specialiștii americani nu-s curtați de europeni și că emigrarea inteligențelor continuă în direcția bine cunoscută, adică spre Lumea Nouă...

Ce rămîne din cartea lui Spinrad (mai bine zis, din prima ei jumătate, pentru că finalul ar putea drege lucrurile...)? Deziluzia americană (oglindită și în lucrările altor autori) provocată de stoparea cursei spre stele; impresia că dușmanul viitor va fi în America Latină (ciudat, Spinrad prevede un conflict cu Mexicul, care abia a intrat într-o uniune economică cu SUA și Canada, așa că pretextul războiului cade; de menționat însă obsesia braziliană, la alți autori...); bănuiala că dezamăgirea și criza economică va da aripi atît de fragilului fascism american...

Și visul unui om de a zbura în cosmos... vis irosit în jocul politicii (și prostiei personale, adaug eu).

Oricum, Spinrad scrie bine, are ideile lui despre democrație și visul american, dar nu-i politolog... nici măcar sociolog. Și va trebui să fiți atenți cînd citiți cartea, pentru că multe dintre erorile lui de interpretare a fenomenelor istorice s-au făcut (și se fac încă) și la noi. Din acest punct de vedere, volumul reprezintă un pericol ideologic...

Mărturisesc cinstit că nu știu cum va arăta lumea peste cinci ani. Modificările rapide a ceea ce părea imposibil de schimbat duc la fenomene imprevizibile... Apreciez curajul lui Spinrad de a-și exprima o opinie, chiar dacă s-a dovedit greșită. Însă, dacă ținem seama și de romanul lui N. Lee Wood, se pare că există o tradiție în familia Spinrad de a scrie SF numai pe bază de talent și fără nici un fel de documentare. Din păcate, în această ramură mult hulită a literaturii, talentul nu-i suficient.

Pierre Jean Brouillaud este - începînd din 1978 - cunoscutul președinte al asociației profesionale de literatură SF francofonă INFINI și editorul buletinului de informații INFINI-FLASH. Ca scriitor, a publicat primul său roman, LES AGUETS la editura Calman-Lévy în 1965, apoi două volume de povestiri fantastice: LA CADRATURE (1965) și L'ANGLE DROIT (1969). Reapare în 1972 - de data aceasta pe canalul France Culture - cu difuzarea piesei radiofonice HIRGENCE OU LES SORTILEGES, pentru ca trei ani mai tîrziu să scoată romanul TELLUR la editura Robert Laffont. Numele lui Pierre Jean Brouillaud figurează în cuprinsurile mai multor fanzine și reviste, printre care: Réalités, Magie Rouge, Miniature, Phénix, în antologii: Nouvelles Policiéres Le Gué, (1980), Vision de L'Etrage 2 și 4 (Andromède, 1986 &1988), Au Nord de Nulle-Part (Groupe PHI, 1992). În 1993 a publicat în Antares romanul LES DEUX J, care trebuie să apară și în limba română împreună cu un alt roman - de data aceasta inedit - L'OUTRECERCLE. Texte de-ale domniei-sale au fost traduse pînă acum în limbile: germană, italiană, bulgară, cehă..., iar în 1992, la Milano, povestirea sa LA FRONTIERE DU COUCHANT a obținut premiul FUTURO EUROPA.

prezentare și traducere - Laurențiu Antim Turcu.

PIERRE JEAN BROUILLAUD

CUM FAC DRAGOSTE ZAYNII

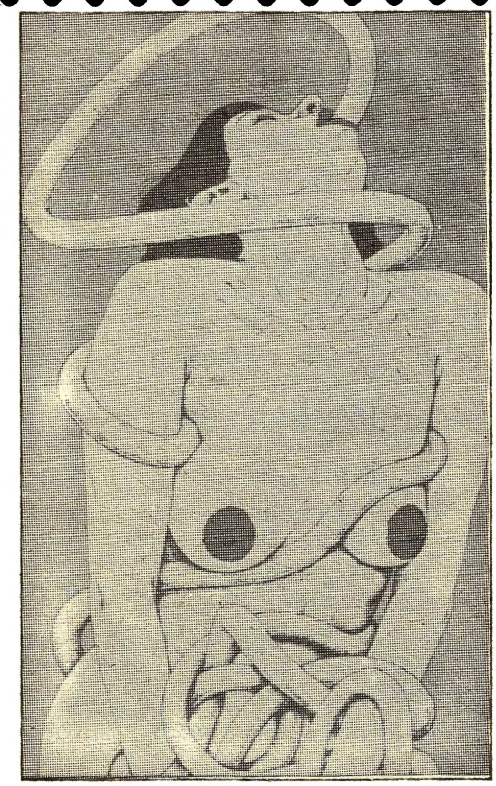

Pe ecran doi babuini copulează de zor. Filmul continuă cu prim-planul unui cuplu uman: fețe crispate și deformate de orgasm. Din publicul care asistă la seria *Popoare din cosmos*, comentată de profesorul Gavan, se aud proteste amestecate cu hohote de rîs. Bărbatul și femeia se dezlipesc, sfîrșiți. Cu o voce moale, profesorul comentează:

– Cînd corpurile noastre se separă, prima grijă a fiecăruia este de a-și regăsi identitatea, specificitatea, singurătatea, într-un cuvînt. Fiecare dintre noi e prizonierul unei dualități: corpul și spiritul. Nu sîntem altceva decît o juxtapunere de singurătăți ce se întrepătrund doar ocazional. Iar tocmai această întrepătrundere este, cel mai adesea, fructul unei interpretări greșite în sensul că-i împrumutăm celuilalt și corpul odată cu sentimentele. Dar, care, i le dam într-adevăr? Întuneric. Conferențiarul profita pentru a-și continua prelegerea.

–Acum vă voi arăta cum fac dragoste Zaynii, pe planeta lor, cu un singur anotimp, primăvara eternă. Este un documentar de excepție pe care Ray, asistentul meu din acea epocă, și cu mine am avut norocul să-l putem filma pe viu, în lumea lor, de-a dreptul uimitoare. Dar poate c-ar trebui să fac o remarcă și anume că eu n-aș folosi expresia "a face dragoste" referindu-mă la Zayni, pentru că ea nu corespunde realității lor, după cum vă veți da seama. Dealtfel, în limba lor, expresia nici n-are echivalent. Ei folosesc cuvîntul **slemch**, un derivat din „fuziune". Este adevărat că și noi folosim aceeași imagine: a se topi unul într-altul, a se contopi. Aceasta, însă, în cazul nostru, rămîne doar o imagine. Pe ecran apar două corpuri, micuțe și firave, dar foarte armonioase, aproape diafane. Planul, e de fapt, un semi-plan.

–Observați că Zaynii –care umblă tot timpul goi –nu au organe de reproducere aparente sau, cel puțin, asemănătoare și comparabile cu ale noastre. Puteți vedea, în schimb, existența unei perne circulare, un fel de „turban" carnal, la nivelul ombilicului... Iar acum putem începe: cum se desfășoară la Zayni preliminarele? Cele două corpuri se înlănțuie. Mîinile li se preling pe epiderma netedă, incitantă prin perfecțiunea curbelor. Atingerea e fină, abia perceptibilă. În timp ce vorbește, profesorul indică, tîntind cu vîrful bagheței partea de pîntec netedă ce rămîne vizibilă în prim plan:

–La fel ca în cazul nostru, cînd este mîngîiată, pielea lor capătă o nuanță roșietică, dar nu-și pierde aspectul diafan. Ray și cu mine am încercat chiar să luăm imagini micro, dar n-a ieșit nimic din ceea ce ne așteptam. Abia dacă am putut distinge freamătul pielii. În acest stadiu nu poți să-ți dai prea bine seama, dar acel colac ombilical nu este însă deschis. Plan apropiat.

–Cînd Zaynii fuzionează –iar dacă acest cuvînt vă șochează vom folosi expresia „fac dragoste" –încep la fel cum procedăm și noi în preliminarii, prin mîngîieri... Ce spuneți, doamnă? Nu, organele lor sexuale nu se disting unul de celălalt. Corpurile se înlănțuie. Mîna urmărește formele. Planurile extraordinare care vor urma au fost filmate de către asistentul meu, Ray, un tînăr foarte dotat și de o sensibilitate tandră, asociată cu finețe. Observați cu atenție, parteneri se privesc profund în ochi, pînă ce irisul unuia preia culoarea celuilalt. Își schimbă ochii. Este momentul în care simt că fuziunea a început. Ochii constituie primul indiciu și pe tot parcursul întregii fuziuni privirile lor sînt într-o comunicare directă. Se-ntîmpla ca irisurile să-și schimbe culorile. Sau culorile să se amestece. Dar fiți atenți! Se aude un murmur.

–Pe tot parcursul fuziunii ei își vorbesc, fapt care accelerează procesul. Își transmit tot ceea ce văd, tot ceea ce simt. La rîndul lor, vocile se transformă și ele. Tonalitățile devin asemănătoare; doar timbrul specific fiecăruia rămîne distinct. Dar, la urma urmei, ce-și zic ei în aceste momente? Traducerea îi aparține prietenului nostru, Ray. „Îți privesc ochii", zice A. "**Ei se colorează în verde. Verdele cîștigă, iubito, și tu ai ochii mei. Iar eu... Ai mei și-au schimbat nuanța?**" Se aude ecoul lui B.: „**Gîndurile nu-mi mai aparțin. Imagini provenind din tine se topesc în mine, ca și corpurile noastre.**" În felul acesta, amanții noștri zayni încep să se asemene, devin frați sau surori, gemeni, apoi identici în totalitate. Îți vine să crezi că fiecare se unește cu dublul său. Halucinant, nu-i așa? Nu există nici un mijloc de a-i mai identifica. Pentru noi, cel puțin. Între ei, însă, fuziunea ar putea să continue, mai subtil probabil, cu condiția să fie într-un totul pătimaș. O voce juvenilă se-aude din mijlocul asistenței:

–Zaynii simt plăcerea ca noi ... sau altfel?

–Grea întrebare... Ar trebui înainte de toate să ne asigurăm că acest cuvînt are același sens și pentru specia noastră și pentru specia lor. Am putea spune, cu ajutorul unei aritmetici simpliste, că plăcerile lor se adună, pentru că fiecare simte concomitent propria-i plăcere și pe a celuilalt. Dar poate fi și o aparență înșelătoare. Mi se pare că discutăm prea mult problema intensității. Pentru ei, ceea ce contează este calitatea... Alte întrebări?

–Fuziunea, ajunsă la apogeu, face ca temperatura corpurilor lor să crească într-atît încît să provoace eliberarea oului din germen. Partenerii fac un schimb total, în cadrul căruia sămînța fiecăruia ajunge la celălalt. Dar cu toate aceste, chiar dacă pare paradoxal, fecundația în sine rămîne un proces intern al fiecărui individ. În consecință, cînd un zayn își dorește un copil, el are dintr-odată doi. Gemeni, după cum ne putem bine da seama. Vom spune că Zaynii sînt hermafroditi. Fiecare din parteneri poartă progenitura pe timpul unei sarcini care durează cît o lună în timpul nostru... Cum se aduc pe lume? Priviți! Prim-plan pe „turbanul" ombilical. Se poate observa dilatarea „au relenti" care ajunge la 20 de centrimetri în diametru.

–Oul este expulzat fără coajă, protejat numai de o membrană gelatinoasă. Atunci părintele îl ia și-l pune într-un fel de gogoașă, iar după trei zile pelicula plesnește de la sine, eliberîndu-l. Iată copilul de zayn, a cărui talie este, evident, proporțională cu cea a adultului. Se aud exclamații de surpriză și dezgust în același timp.

–Precum observați, la naștere, Zaynii sînt acoperiți pe tot corpul cu puf, dar după cîteva săptămîni el cade. Acest moment este , dealtfel, foarte important pentru celula familială, pentru că marchează intrarea tînărului Zayn în a doua vîrstă. Cînd împlinește trei ani –exprimați tot în timp echivalent –el este deja apt pentru **slemch**.

–Profesore, ne puteți spune în ce măsură ar fi, sau sînt, posibile raporturi între Zayni și alte specii?

–Înțeleg ce vreți: ce fel de raporturi afective, propriu-zis sexuale, pot avea Zaynii cu noi, nu? Ca să fiu sincer, eu am depășit de mult vîrsta experimentelor... Asistentul meu ar fi cel care ar trebui și ar fi în măsură să vă răspundă, numai că – vă mărturisesc cu regret, Doamnelor și Domnilor –Ray a refuzat să se întoarcă de la Zayni.

titlul în original:
L'amour chez les Zains.

Lino Aldani

Quo Vadis, Francisco?

O chemă îndelung şi apoi, cînd nu primi nici un răspuns, înţelese că fugise, aşa cum făcuseră toate celelalte, înaintea ei.

De data aceasta însă Părintele Francisco nu acceptă să se resemneze şi o căută peste tot, prin pădure, în spatele bisericii, prin toate colibele din sat, întrebînd pe fiecare dacă n-o văzuse cumva, cu o voce tunătoare şi furioasă.

Oamenii de pe Geron îl ascultară impasibili, cîţiva scuturară din cap, indiferenţi, în vreme ce alţii ajunseră chiar să-i întoarcă spatele. De cel puţin două ori, un băştinaş mai în vîrstă arătă cu degetul, înspre mlaştini.

Părintele Francisco îşi lăsă braţele să-i cadă, moi, de-a lungul corpului, simţindu-se nespus de trist.

Era, de-acum, un moşneag ramolit şi n-ar mai fi fost în stare să-şi adune puterile pentru a pleca în căutarea femelei, atît de departe de sat, şi-a o aduce înapoi. Intrase, cu adevărat, într-o mare încurcătură. Iar acum trebuia neapărat să găsească o altă femelă, altfel toată munca lui n-ar mai fi fost de nici un folos. Şi trebuia să acţioneze în mare grabă: la amiază – ceasul sfînt pentru cei de pe Geron – trebuia să celebreze deja slujba în faţa întregii comunităţi.

Cu capul plecat, traversă satul din nou şi se întoarse la biserică. Era o colibă ca toate celelalte, dar mult mai mare, cu pereţii şi tavanul din pămînt uscat. Era o construcţie destul de simplă, lipsită aproape complet de orice ornament sau decoraţiune. Dar chiar sub acoperiş, aproape de streaşină, se înşiruiau cîteva ferestre mici, acoperite cu vitralii colorate în verde şi purpuriu. Prin aceste ferestruici, lumina soarelui se revărsa în interiorul bisericii ca o spumă extrem de fină, ce se rostogolea pînă la altar, în tonalităţi aproape muzicale.

Părintele Francisco se îndreptă spre altar, unde o siluetă mică, dar robustă, era absorbită de aranjarea podoabelor sacre şi a ghirlandelor de flori.

– Eusebio, strigă preotul, cu o voce cît se poate de calmă, încercînd să-şi ascundă supărarea.

Silueta nu se întoarse, ci continuă să aranjeze ghirlandele cu multă rîvnă. Părintele Francisco se apropie de ea, oprindu-se la numai cîţiva paşi.

– Sînt sigur că ştii la fel de bine ca şi mine că Maria a fugit... M-am purtat cu ea cît am putut de frumos, dar totul a fost zadarnic. Şi iată-mă acum, singur, din nou singur.

Geronianul se opri din aranjarea podoabelor şi de data aceasta se întoarse, cu o expresie plină de regret pe faţă. Ochii lui mari, atît de galbeni că păreau nişte medalii aurite, priviră lung în ochii preotului, cuprinşi de disperare.

– Adică n-o să se mai cînte la liturghie?

– Ba da, cum să nu se cînte, îl asigură Părintele Francisco cu toată energia de care mai era în stare. Vom ţine liturghia fără doar şi poate. Îţi făgăduiesc, Eusebio.

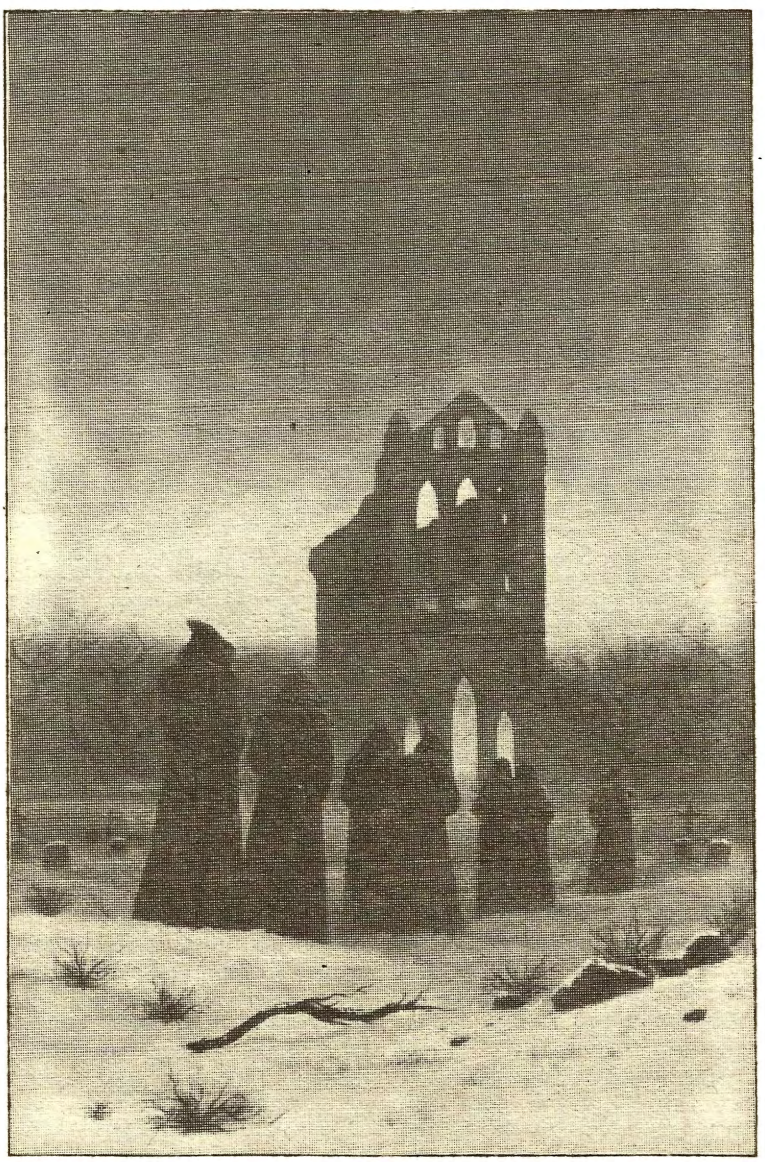

Aşa îi spunea el băştinaşului: Eusebio. În timpul celor trei ani pe care îi petrecuse pe această planetă botezase deja cîteva sute de băştinaşi. Dar Eusebio era favoritul lui, care îl urma mereu ca o umbră, ajutîndu-l ori de cîte ori era nevoie, oficiind chiar la liturghie. Cu un fel de optimism candid, preotul cugetase nu o dată la ideea că într-una din zile Eusebio i-ar putea lua locul. Nu exista nici o îndoială că Eusebio era inteligent, cel mai inteligent dintre toţi, dar şi cel mai docil dintre toţi convertiţii.

Acum însă ochii şi glasul lui trădau o undă de agresivitate.

– Părintele ştie foarte bine că nu poate rămîne fără femelă, asta ar fi o ruşine pentru el. Părintele trebuie s-o aducă pe Maria înapoi sau să aleagă o altă femelă, şi asta cît mai curînd, altfel nici unul dintre noi nu se va mai putea uita vreodată la el...

Preotul oftă, apoi întinse o mînă şi mîngîie uşor capul acela rotunjit, lipsit de graţie, atît de uman şi, în acelaşi timp, atît de străin de tot ce e omenesc.

– Da, Eusebio. Am să fac tot ce se cuvine.

– Chiar ai s-o aduci pe Maria înapoi? Chiar ai să arăţi tuturor că eşti un bărbat adevărat?

– Da, am s-o aduc. Poate c-am să plec, dar mai tîrziu. Acum a rămas prea puţin timp şi trebuie să pregătim totul pentru slujbă.

Apoi preotul îl lăsă singur pe Eusebio, ca să nu-i mai audă comentariile.

În spatele altarului se afla o uşă mică şi îngustă care dădea în sacristie, o încăpere modestă cu cîteva accesorii cioplite grosolan, unde Părintele Francisco îşi petrecea toate nopţile meditînd sceptic la conţinutul celor cîtorva cărţi pe care le avea la el sau abandonîndu-se total unor rugăciuni disperate.

Şi acum, de îndată ce se află singur în sacristie, preotul se lăsă să cadă pe *prie-dieu*-ul rudimentar şi rămase aşa timp îndelungat, cu trupul zguduit de suspine pe care nici măcar nu încerca să le înăbuşe. Cînd se ridică, era acoperit de sudoare. Îşi descheie rasa şi, dintr-o dată, se simţi străbătut de fiori prelungi, ca de gheaţă. Îl cuprinseră şi greaţa şi ameţeala, două simptome de abstinenţă pe care le cunoştea prea bine. Apoi, mergînd ca un somnambul, se îndreptă spre un dulap, îl deschise şi scoase o cană din lut.

Cana era aproape goală, observă el cu durere. Nu mai era timp să culeagă nişte kibu-nagua ca să-şi facă o altă infuzie. Exista, totuşi, o altă cale de a obţine pe loc energia vitală şi curajul, puterea şi limpezirea minţii, de care avea nevoie: urină în cană, apoi, călcîndu-şi pe inimă, dădu conţinutul pe gît dintr-o singură înghiţitură.

Efectul produs de drogul luat cu o zi înainte i se deşteaptă din nou în vene cu o putere îndoită. Avea să dureze în jur de două ore, îndeajuns ca să celebreze marea liturghie cîntată şi să-i boteze pe noii convertiţi. Mai tîrziu avea să intre în tufele de mure din dosul bisericii, să-şi scoată hainele şi să-şi mortifice trupul, aruncîndu-se gol în rugul cu cei mai mulţi spini. Dar, pe moment, kibu-nagua era cel mai bun leac sau cel puţin singurul mijloc prin care putea prinde puterea de care avea nevoie pentru a împărţi cu dărnicie vorbele bune şi a proslăvi faptele frumoase care să insufle şi să aducă salvarea sufletului.

Eminenţa Sa nu i-ar fi aprobat sub nici un motiv comportarea. Eminenţele nu aprobau niciodată nimic, ele trăiau într-o lume total izolată de exterior, înconjurate de teancuri paşnice de hîrtie şi nu ştiau nimic despre ce se întîmpla pe planetele pierdute ale unei Galaxii explorate doar în parte. Eminenţele nu ştiau nimic despre Geron, ştiau numai din auzite că Greon era o planetă bătrînă, ştiau că un an petrecut pe planeta

aceasta echivala cu nouă ani de viață pentru cei care nu erau născuți pe Geron, astfel încît aici viața cuiva se consuma aproape cît ai clipi din ochi. Era o planetă pe care o evitau toți, de parcă ar fi fost bîntuită de ciumă. El, un preot obscur ce purta pe umeri ani și ani de suferințe adunate de pe nu mai puțin de șase planete, era singurul care acceptase să-și sfîrșească zilele pe această Gheenă spațială. Și el era singurul care, din dragoste față de celelalte ființe, acceptase să se piardă aici, chiar și în ochii Domnului.

Cauza pierzaniei lui fusese pomenită nu o dată într-o lungă epistolă, plină de ștersături și modificări, pe care o adresase Cardinalului. Acesta era un mesaj care nu avea să ajungă la destinație niciodată, pentru simplul motiv că nu putea părăsi niciodată planeta. Părintele Francisco scrisese la el multă vreme, îndemnat poate de posibilitatea îndepărtată... ar trebui să fie un adevărat miracol... ca, într-una din zile, departe, în viitor, cineva să poposească din nou pe Geron. În scrisoare, părintele Francisco mărturisea că trece mereu dintr-un păcat într-altul, care de care mai grav, și întocmea o listă amănunțită a tuturor greșelilor de care se făcea vinovat, a omisiunilor, a ereziilor pe care le comisese, a tuturor momentelor de orbire, a tuturor nelegiuirilor lui. Și mai era și o încercare neîndemnatică de autoapărare, o rugăminte jalnică de a i se ierta toate greșelile în virtutea acelor țeluri sublime către care erau îndreptate toate faptele lui. Dar tocmai în perioadele acelea, scrisoarea i se părea lipsită de forță, paradoxală și ridicolă.

„...Trecuseră doar cinci zile de la sosirea mea pe Geron, unde mă instalasem în mijlocul unei numeroase comunități de băștinași, cînd pe planetă a aterizat o uriașă astronavă de intervenție pentru a îmbarca și a pune la adăpost întregul personal al Bazei. Tunelul care traversa hiperspațiul și lega Geronul de vecinătatea Sistemului Solar se contracta ireversibil. În cîteva ore avea să se închidă complet, izolînd, poate pentru totdeauna, această planetă de restul Galaxiei.

L-am neutralizat pe oficialul care venise să mă ducă la navă, apoi m-am refugiat în regiunea mlaștinilor, ascunzîndu-mă acolo pînă la decolarea astronavei. Alesesem această alternativă din cauza unui dezgustător rămășag cu mine însumi, cît și din cauza mîndriei mele nemăsurate, poate pentru că în clipa aceea tînjeam după cea mai mare și mai neîncătușată singurătate.

Puțin mai tîrziu, băștinașii, pînă atunci lipsiți de orice interes, s-au apropiat de mine cu intenții vădit ostile. M-au atacat, silindu-mă să mă apăr, l-am lovit tare cu palma pe unul din ei, cel care era aproape să mă dovedească. Pe atunci nu știam cît de fragile le sînt oasele. Băștinașul s-a prăbușit la pămînt cu gîtul rupt, iar ceilalți au luat-o la fugă, țipînd cît îi ținea gura.

În ziua următoare s-au apropiat din nou de mine, de data aceasta însă arătîndu-se temători și plini de respect: faptul că ucisesem pe unul din ei era de ajuns pentru a mă considera o ființă extraordinară, vrednică de respectul tuturor.

Mi-au oferit prietenia, cu condiția însă să iau la mine pe una din femeile lor: consoarta individului pe care îl omorîsem. În privința aceasta au fost extrem de intransigenți. Ce altceva aș fi putut face? Dacă nu m-aș fi supus condiției lor, misiunea mea ar fi dat greș chiar de la început. Pe de altă parte, potrivit obiceiurilor rigide ale acestui popor, alcătuit în cea mai mare parte din masculi, dat fiind că se nasc într-un număr extrem de mare, orice persoană care, indiferent de cauză, nu-și poate întemeia o familie, este exilată din comunitate și obligată să trăiască în niște condiții cărora nu le poate supraviețui prea mult. Prin urmare a trebuit să accept creatura păroasă, cu puțin mai înaltă de un metru, pe care mi-o încredințau băștinașii și, după mai multe zile și nopți de rușine și eforturi umilitoare, drogîndu-mă pentru a găsi puterea de a-mi călca jurămintele și a-mi învinge aversiunea firească, am reușit în cele din urmă să-i dovedesc bărbăția. Pentru că asta vroiau ei de la mine.

De fapt, după o vreme am putut aduna o parte din materialele de la baza abandonată și, cu ajutorul localnicilor, am reușit să termin construirea bisericii. Convertirile au început aproape imediat. Într-una din zile însă perechea mea a fugit cu un mascul tînăr din același trib, găsindu-l neîndoielnic mai pe gustul ei decît eram eu. Evident că faptul în sine nu m-ar fi deranjat dacă în același timp n-aș fi observat că toți credincioșii mei începeau să mă părăsească.

Eusebio, singurul băștinaș rămas cu mine după acel neplăcut incident, s-a făcut purtătorul lor de cuvînt: șubredul meu prestigiu era de fapt suspendat într-un fel de prag al iadului pînă nu aduceam femeia înapoi.

Acum o implor pe Eminența Sa să-mi îngăduie să o scutesc de un raport detaliat al tuturor necazurilor prin care am trecut. Nu am fost în stare s-o găsesc pe femeia aceea, fiindcă probabil se refugiase la alt trib din vecinătate; de aceea am fost silit să mă afund și mai tare în păcat, cu o crimă îngrozitoare, pentru a obține o altă femeie. La scurt timp, această a doua femeie a preferat să se înece în mlaștină decît să rămînă cu mine. O a treia a fugit la fel ca și prima, la fel a făcut și a patra, și multe altele după ea. Acum sînt istovit, am 43 de ani dar, din punct de vedere fiziologic, parcă aș avea 70. Mintea mi s-a șubrezit și ea și sînt nevoit să recurg din ce în ce mai des la kibu-nă gua, drogul care mă face să-mi revin într-un mod surprinzător, dar ilu zoriu.

Credința îm este mai curată ca oricînd. de vreme ce rezultatele pe care le-am obținut sînt mai mult încurajatoare, dar practica este o acumulare de contraindicații. Sînt, totuși, convins că e necesar să acționăm gradat, căci orice semn de nerăbdare din partea noastră ar avea efecte negative, nefaste. Îndrăznesc să cred, atunci cînd țelurile noastre sînt nobile și sacre, intransigența codului nostru moral trebuie dată de o parte..."

În acest punct scrisoarea către cardinal se întrerupea. Ca să spunem adevărul, Părintele Francisco nu știa cum s-o sfîrșească și întrebări care de care mai ambigue îi răsăreau din adîncurile sufletului, în vreme ce răsucea paginile pe o parte și pe alta, citind unele paragrafe de nenumărate ori, adăugînd sau ștergînd cel mult cîte o virgulă ici și colo.

În inima lui, ca într-o nouă Grădină Ghetsimani, rătăceau fantasme, răsunau țipetele păsărilor de noapte. O voce șuierătoare repeta mereu, cu o ironie răutăcioasă: „Quo vadis, Francisco? Quo vadis, Francisco?"

Dar în fața bisericii, în lumina soarelui, se afla o mulțime de creaturi păroase, înfierbîntate, ce așteptau un semn, vorbele lui arzătoare care ar fi alungat orice nălucă întîrziată.

Un crîmpei de muzică, molatic dar neterminat, aștepta să se încheie cu un acord triumfal. Și acel strigăt sublim stătea gata să izbucnească din pieptul lui, ca o apoteoză a triumfului împotriva tuturor forțelor răului. Aceasta era exaltarea pe care o provoca kibunagua, dar drogul putea stîrni o înflăcărare chiar mai puternică, mai tulburătoare. Cu toate acestea, cînd Eusebio bătu la ușa sacristiei și intră cu mersul lui ușor și sprinten, Părintele Francisco ședea cu fruntea lipită de masă, cu ochii larg deschiși și inexpresivi, cu mîinile tremurînde.

– Încă mai scrii? întrebă geronianul.

Preotul se scuturâ din amorțeală, strînse foile de hîrtie împrăștiate pe masa din stuf împletit, apoi spuse:

–Probabil că n-am să termin niciodată scrisoarea asta. Dacă, totuși, va veni cineva aici să mă caute, după moartea mea, să-i dai scrisoarea asta ca să stea mărturie pentru mine...

Privi prin ferestruica dinspre răsărit, aprecie intensitatea luminii și-și dădu seama că soarele era foarte aproape de zenit. De parcă i-ar fi citit gîndurile, Eusebio încuviință din cap.

– Părinte, trebuie să mergem.

Părintele Francisco se ridică șovăitor în picioare. Părea că efectul drogului dispăruse în mod inexplicabil, iar acum o neliniște abia perceptibilă punea încet stăpînire pe el. Privi în jur, simțindu-se la fel de nesigur ca un copil, și căută instinctiv sprijinul lui Eusebio.

– Am făcut treabă bună aici, nu?

Geronianul îl privi fără să vorbească: nu era întotdeauna în stare să înțeleagă imediat vorbele Părintelui.

– Mă refer la munca pe care am făcut-o aici, la misiunea mea, explică Părintele Francisco. Cînd am venit eu, nu era nimic de văzut aici...

– Și acum este biserica.

– Nu numai ea, Eusebio.

– Și ce altceva, atunci?

– Tu, de pildă. Vezi tu, cînd te-am adus pentru prima oară aici, erai doar ca un mic animal, o creatură neînsemnată și inutilă, pe cînd acum în ființa ta ai descoperit un suflet nemuritor.

– E timpul, îi aminti Eusebio și dădu din cap docil. Trebuie să mergem.

– Cîndva, tu vei fi cel care îmi va continua munca, adăugă Părintele Francisco, cu o voce solemnă.

Eusebio dădu din cap a treia oară și repetă din nou:

– Părinte, trebuie să mergem.

Părintele Francisco îl luă de mînă, o mînă mică și plăpîndă ca de copil. Și astfel, cu creatura aceea cafenie țopăind alături, ieși în curtea scăldată de soare a bisericii, unde îl aștepta mulțimea.

Cînd văzu toate acele chipuri inexpresive și lipsite de vlagă, atît de asemănătoare încît niciodată nu avea

să le poată deosebi pe unele de altele, cu ochii aceia de un galben atît de intens şi atît de rotunzi, lipsiţi de pleoape şi fixaţi asupra lui, preotul şovăi pîn într-atîta încît fu cît pe-aci să facă stînga-mprejur şi să se întoarcă în biserică.

Îi convertise aproape pe toţi şi îi botezase cu numele creştine care îi erau cele mai familiare: Augustin, Cayetano, Vincente, Monica, Pablito... fiindcă şi ei erau oameni, de asta nu se îndoia absolut deloc. Sau cel puţin, nu avea nici un rost să despice firul în patru. Omul care a început deja să treacă un rîu cu piciorul, trebuie să privească înainte; nu-şi poate îngădui nici o îndoială, nu se poate răzgîndi. La urma urmelor, aceste creaturi erau omeneşti şi erau cu adevărat convertite, în ciuda comportării lor instabile şi a puternicei chemări a legilor tribale pe care nu le negaseră niciodată. Nu era destul că biserica se umplea în fiecare zi a săptămînii? Că localnicii care primeau sacramentele deveneau pe zi ce trece mai numeroşi? Că atunci cînd îi întreba răspundeau întotdeauna exact şi erau întotdeauna dispuşi să accepte cu inocenţă tot ce le predica el?

Şi totuşi, singurul în care avea încredere deplină era Eusebio. Cît despre ceilalţi, nu era deloc sigur că îi schimbase în profunzime şi era nevoie de o aşteptare lungă şi răbdătoare înainte de a putea vedea crescînd sămînţa sădită de el.

Un geronian – Gabriel?, Ignacio? – ieşi din mulţime şi se apropie de preot, apoi îngenunchie, îşi făcu semnul crucii cu stîngăcie şi zise, dintr-o singură suflare:

– Părintele a fost lăsat singur din nou. Părintele are nevoie de o femeie alături de el. El singur nu va dori să rămînă singur, Părintele. Ne-ar părea la toţi foarte rău pentru el.

Băştinaşul se întoarse apoi în mulţime, din care se desprinse un altul – poate că era Rafael sau poate Esteban sau Fulgencio – şi spuse mai mult sau mai puţin acelaşi lucru, vorbind pe acelaşi ton uniform, monoton. Ar fi continuat aşa multă vreme dacă Eusebio nu s-ar fi eliberat, cu un gest de nerăbdare, din mîna Părintelui Francisco, aplecîndu-se spre mulţime şi strigînd:

– Destul! Părintele a promis că va face tot ce trebuie înainte de începerea ceremonialului.

Un murmur de aprobare străbătu mulţimea, apoi o tăcere grea înconjură poiana scăldată de soare unde erau strînşi şi aşteptau geronienii. Părintele Francisco se cutremură. Fiindcă ştia că mulţimea nu-i aştepta cuvintele, ci repetarea unui ritual sîngeros şi absurd.

Trebuia să se hotărască şi trebuia s-o facă imediat. Trebuia să coboare printre ei şi să arate o femeie, pe oricare din ele, şi apoi... apoi trebuia să se lupte cu omul care se opunea alegerii lui. Şi trebuia să-l ucidă, asta era inevitabil, aşa cum se întîmplase deja şi cu alte ocazii, prea multe chiar, de cînd poposise pe planeta Geron. După aceea, băştinaşii aveau să intre în biserică, la fel de iute ca turma ce îşi caută ţarcul, iar Părintele Francisco avea să se aşeze la mica orgă electronică şi să acompanieze corul de băieţi pe care îi instruise chiar Eusebio. Era doar un scîncet, o parodie mormăită a unui cor adevărat, dar poate că tocmai din acest motiv era şi mai impresionant şi deştepta în el o tainică afecţiune. Apoi venea liturghia, urmată de botezul a aproape două sute de novici, acei novici a căror convertire îl costase atîtea eforturi şi atîta bătaie de cap.

Apoi mulţimea înghesuită păru deodată că porneşte. În spate, unde

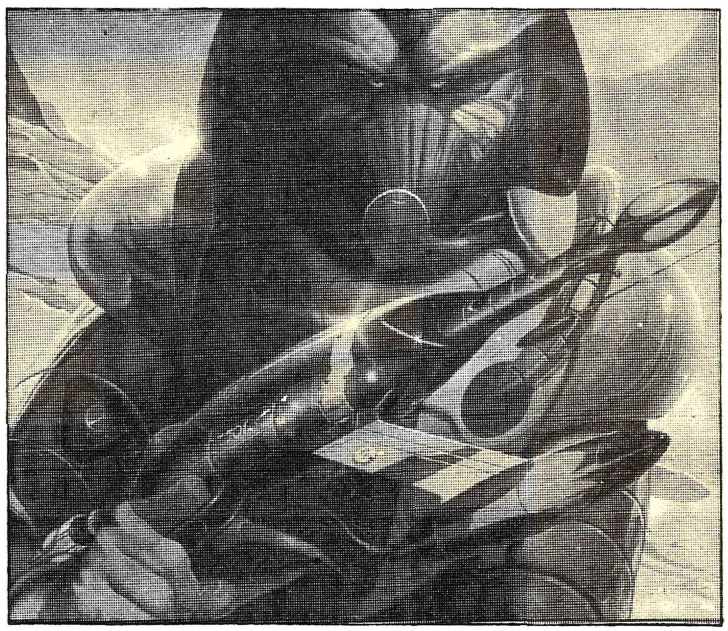

îmbulzeala nu era atît de mare, ceva înainta ca o săgeată, forţîndu-şi drumul prin mulţime, îndreptîndu-se către biserică. La început, Părintele Francisco nu îşi dădu seama ce este, căci vederea lui slăbită şi razele soarelui nu-i îngăduiau să se concentreze asupra formei. Apoi, în mijlocul unui grup de trei masculi care o tîrau cu ajutorul lianei ce îi lega mîinile, văzu femela, recunoscînd-o după părul mai deschis la culoare.

Înţelese atunci că femela era Maria.

Strecurîndu-se prin mulţime, grupul ajunse în faţa bisericii şi Maria fu aruncată cu brutalitate înainte, căzînd cu faţa în praf.

– Ţi-am adus-o înapoi, spuse omul care încă mai ţinea de capătul liber al lianei. Azi nu mai e nevoie să iei altă femeie...

Părintele încuviinţă din cap. Uşurat, se întoarse spre Eusebio, de parcă ar fi vrut să-i ceară o confirmare şi să-i cunoască părerea, dar discipolul lui nu se mai afla lîngă el.

Se aplecă spre Maria şi-i dezlegă mîinile.

– Intră în biserică, îi spuse el, cu cea mai aspră voce de care era în stare. Am să mă gîndesc la pedeapsa ce ţi se cuvine.

Şi atunci Maria se repezi la el ca un şarpe.

– Nu mă mai întorc la tine, ţipă ea, furioasă. Nu mă mai întorc, fiindcă nu eşti un bărbat adevărat.

La drept vorbind, Părintele Francisco se aşteptase să audă asemenea cuvinte şi nu i se păru că fusese insultat. Afară însă, în faţa tuturor acestor oameni, trebuia să reacţioneze.

– Şi cine e, aici, printre noi, cel pe care tu îl socoţi a fi un bărbat adevărat?, replică el, făcînd un gest larg cu mîna, pentru a-şi împăca demnitatea rănită.

Acum cel vinovat trebuia să iasă din mulţime şi să-i înfrunte, chiar dacă rezultatul inevitabilei lupte era decis înainte ca acesta să înceapă. Nu-l puteau înfrînge şi ei ştiau asta. Probabil că nu l-ar fi putut învinge chiar dacă l-ar fi atacat toţi laolaltă. Şi totuşi, nu trebuia decît să facă aluzie la posibilitatea unei provocări, ca aceasta să fie numaidecît acceptată; ieşeau nesăbuiţi în faţă, ca şi cum nu ar fi dat nici o importanţă certitudinii morţii lor iminente.

Maria nu scoase însă nici un cuvînt şi nimeni nu apăru din mulţime: poate că femeia fugise pentru că nu îl plăcea, sau se săturase de el, şi nu pentru că fusese sedusă de altcineva. Sau poate că fusese vorba de un flirt şi seducătorul nu dorise sau nu reuşise să fugă cu ea.

Părintele Francisco îşi scoase rasa, o învîrti de cîteva ori deasupra capului, apoi o aruncă la pămînt.

– Dacă există cineva care revendică această femeie, să iasă în faţă, insistă el. Eu sînt gata.

Mulţimea păru că freamătă, izbucnind în strigăte şi exclamaţii înăbuşite, dar nimeni nu înaintă spre el.

– Părinte! răsună vocea lui Eusebio în spatele lui.

Părintele Francisco nu se întoarse spre el, ci continuă să privească lung mulţimea, de parcă încerca să o îmblînzească cu puterea ochilor lui.

– Se pare că nici unul nu e gata de luptă, ţipă el din fundul rărunchilor, fiindcă am strigat destul de tare şi nu a ieşit nici unul...

– Părinte... Eusebio vorbi din nou, de data aceasta cu o voce îndurerată.

– Aşteaptă-mă în biserică, îi răspunse preotul, distrat, de-abia întorcînd capul spre el. De fapt, să intrăm cu toţii în biserică. Nu are rost să aşteptăm pe cineva care nu mai vine.

Dar Eusebio nu se clinti de acolo, şi nici altcineva din mulţime. Iar Maria, care încă mai şedea ghemuită pe treptele bisericii, părea că aşteaptă şi ea ceva. Părintele Francisco ridică din umeri şi dădu să-şi ridice rasa de pe jos. O mînă mică, uşoară, îi atinse braţul.

– Nu, Părinte, zise Eusebio din nou.

Şi atunci Părintele Francisco îl văzu şi înţelese. Văzu cuţitul strălucind în soare şi ochii Mariei aţintiţi, nerăbdător, asupra lui Eusebio, şi mulţimea care de-abia aştepta lupta. Şi mai înţelese că de data aceasta nu putea lupta, că lucrurile îşi pierduseră rostul, că acum îi era totuna şi că putea la fel de bine s-o sfîrşească.

Nici măcar nu încercă să se apere. Ar fi putut frînge cu uşurinţă braţele şi picioarele potrivnicului său, care erau atît de fragile, şi-apoi să-l lase să moară acolo, în soare, aşa cum hotăra legea.

„Quo vadis, Francisco?" vocea aceea din visurile şi coşmarele lui îi răsună din nou în inimă. Îşi desfăcu braţele şi se jertfi, cu trupul şi cu sufletul.

Eusebio îl înjunghie o dată, de două ori, apoi înjunghie din nou trupul căzut, dar fără ură, de parcă ar fi făcut orice altceva, de parcă ar fi împodobit altarul sau şi-ar fi făcut cruce sau s-ar fi culcat cu Maria.

Imediat după aceea, cu ajutorul cuţitului şi al unghiilor, Eusebio smulse rasa din mîinile Părintele Francisco, aproape sfîşiind-o. Cu mişcări repezi, Geronianul şi-o puse pe el.

Şi apoi, fiindcă era deja tîrziu, îl urmară cu toţii pe Eusebio, intrînd în biserică pentru liturghie.

Traducere
Petru Iamandi

Premiul JSF secțiunea SF

RADU PAVEL GHEO
Insula VIERMILOR

Se spune că Radu Pavel Gheo e timişorean, că a debutat în JSF, că raportul premii/participare la concursuri e net în favoarea primelor (culminînd cu concursul Vladimir Colin '95, unde a ras tot), că i se refuză în mod periodic povestirile şi la CPSF şi la Anticipaţia pe motiv că acestea seamănă cu Garsiamarchez, sau Bioicasares sau.... (şi fiindcă veni vorba de asemănare trebuie să recunoaştem că şi asta are ceva din Noaptea sîngelui, care are şi ea ceva din Cîntecul Libelungilor, care are şi ea ceva din Mihail Grămescu) cu....

Cred că acum zece ani. Zece? Da, cam pe atunci am auzit prima dată de un păsăroid aşa le zicem noi, ei îşi spun „îngeri", ambele nume sînt la fel de indicate. Ei sînt altfel, pur şi simplu altfel decît noi. Cainabel şi Abelcain. De data asta însă am murit şi am supravieţuit destui, separaţi, împreună.

În numele cărui adevăr au plecat? Nu înţeleg, cum de nici ei nu ne pot pricepe. Nu ştiu nici dacă le-a mai păsat de destinul umanităţii sau asta e doar o vorbă gonflată, iar noi sîntem destul de vinovaţi ca sîngele lor să nu ni se mai şteargă niciodată de pe braţele mînjite din gros. Păsăroizii au ripostat şi ei, normal, doar oameni sînt, am văzut deseori de-ai noştri rostogolindu-se şi gemînd în praf, cu creierii arşi, sau urlînd spre cer cu ochii tîmpi, goi, cu arma prăvălită pe genunchii răniţi de pietrele tranşeelor improvizate. Poate vina e a Călătorilor Stelari. Nu, nu-i pot zice vină! Cauza.

Bunicul îmi povestea că i-a apucat, veniseră acum vreo 80 de ani, pe atunci el era copil. Dar ştiam şi eu ceva din istorii, din revistele vremii, din legendele apărute la iuteală. Nu erau decît vreo zece, cîţiva aterizaseră în Europa, vreo trei în America, doi-trei pe nişte insule. Turişti, asta ne-au zis că sînt. Călători Stelari i-am numit noi. Ar fi putut părea caraghioasă forma lor caricaturală-umanoidă, aveau un singur picior cu care se deplasau rareori, stîngaci, săltînd ca un pick-hammer scăpat de sub control, însă aripile lor cu „pene" metalice, de vreo doi metri lungime, pe care le arcuiau în plutire majestuoasă pe deasupra planetei, impuneau un respect invidios. La capătul aripilor ne-au arătat că aveau nişte terminaţii tentaculare, ceea ce însemna că fuseseră odinioară asemenea nouă, chiar de formă şi cu dimensiuni aproximativ identice. Dar chipul lor lătăreţ, ca al statuilor din Insula Paştelui, era groaznic de expresiv, iar zborul, libertate... Veneau de undeva din Procyon. Evoluaseră, renunţaseră la tehnologie în schimbul libertăţii plutirii, aşa cum puteam face şi noi. Asta a fost marea lovitură! Nimeni nu se îndoia, toţi credeam că putem fi şi noi asemeni acestor îngeri cu feţe de boxeri.

Vorbeau despre Univers ca despre un ocean infinit, plin de insuliţe, unele frumoase, adevărate oaze, altele pustii, altele triste sau periculoase. Insula noastră îi încînta, păreau să nu se mai satură de ce vedeau. Pentru noi plutirea lor printre stele era o imagine aproape mistică: duşi de vîntul electromagnetic de la o planetă la alta, se bucurau zburînd liberi milenii după milenii, pînă le sosea sfîrşitul, un înec dur şi sublim în oceanul nesfîrşit al spaţiului. Era o imagine copleşitoare, iar longevitatea lor, precum şi reînviatele legende ale omenirii i-au făcut să devină adulaţi, idolatrizaţi de către viermii umani ce se tîrau pe solul insulei lor, altădată iubită, iar acum apărînd meschină şi îngrăditoare. Călătorii ne-au spus că demult fuseseră şi ei asemeni nouă, dar suferiseră o mutaţie aproape inconştientă. Nu, nu erau singura rasă de Călători, întîlniseră zeci de fiinţe cu acelaşi ideal, a căror evoluţie urmase o cale asemănătoare, precum şi civilizaţii tehnologice, care nu se desprindeau de insula lor decît cu aparate complicate, fără de care n-ar supravieţui oceanului, pentru că nu descoperiseră puterea ascunsă în propria lor fiinţă. Ca şi noi.

Dacă mă gîndesc bine, îmi dau seama că nu ne mînţiseră. N-au spus niciodată că drumul ales de ei (sau impus lor?) era cel mai bun. Asta o hotărîserăm noi, făcînd legătura cu legendele despre oameni şi animale înaripate, reamintindu-ne mitul îngerilor creştini. Au apărut şi religii noi, cea a Zborului Liber avusese miliarde de adepţi, inşi care nu mai pronunţau cuvintele „planetă", „stea" sau „univers", ci doar „insulă", „vulcan", „ocean". Prin tot felul de tehnici de meditaţie şi exerciţii fizice de sorginte yogină, prin regim alimentar şi droguri vegetale sau sintetice, adepţii Bisericii Zborului încercau să-şi crească aripi. Să zboare. Asta a continuat mult timp după ce Călătorii ne părăsiseră. Adepţi ai Zborului mai sînt, poate ascunşi pe undeva, şi acum. Bineînţeles că nu le-a ieşit nimic.

Abia acum zece ani s-a născut primul copil din ăla, cu nişte excrescenţe cartilaginoase ieşindu-i din omoplaţi. Evident că era un defect genetic, dar după o vreme au apărut şi alţii la fel, 10, 100, 1000, 10000... Defectul devenise regulă. Iar pe măsură ce puştii creşteau, excrescenţele se lungeau, se întăreau, devenind un fel de umbrare de piele, tari şi extrem de elastice. Aripi, asta erau! Aripi adevărate, cu care micuţii chiar începuseră să zboare. A venit apoi şi „năpîrlirea", perioada aceea groaznică în care tuturor oamenilor a început să li se scorojească pielea, să le cadă, lăsînd carnea expusă, muşchii dezgoliţi şi neprotejaţi, vedeai cum îi bate vecinului inima în piept sau cum i se umflă plămînii. Ce să mai vorbim de hălcile de carne ale sînilor femeilor! A durat vreo trei luni, fără ca biologii să găsească o explicaţie sau un tratament. Unii ziceau că biocîmpul uman trece la o modificare din interior a fenotipului, un medic vorbea de influenţa radiaţiilor solare şi a deşeurilor radioactive... Supoziţii, bancuri, nu se ştia nimic sigur. Doar că, atunci cînd pielea ne-a crescut la loc, unii dintre noi, destul de mulţi, au descoperit nişte muguri cartilaginoşi ce le apăruseră pe omoplaţi. Au ştiut imediat ce era. Omenirea mergea pe aceeaşi cale cu Stelarii. În doi-trei ani păsăroizii erau deja cîteva milioane, iar dintr-un cuplu în care unul din parteneri era înaripat se năştea tot un „înger" din ăsta. Majoritatea oamenilor însă au rămas neschimbaţi. Şi eu, din păcate. Mă cercetam în oglindă zilnic, îmi pipăiam umerii, omoplaţii, sperînd absurd că aş putea deveni călător al oceanului stelar, deşi ştiam că nu voi fi nicioadată. Speram fără să cred. Ca mulţi alţii, sînt sigur. Fără nici o şansă. Excluşi de la viitor. Nu puteam accepta să mor inutil, ca o rîmă, pe o planetă părăsită încet-încet de alţii, care nu erau nici măcar aleşi, cei mai buni... S-a zis într-o vreme că doar cei cu sufletul curat devin „îngeri". Cine să creadă? Evelyne, iubita mea – fostă –, mă înşelase pe rupte, era rea ca o căţea parşivă, frate-său zicea chiar că ea ar fi împins-o pe mă-sa bătrînă pe scări, deşi la anchetă scăpase basma curată. O viperă, ce mai! O viperă cu aripi, vă puteţi imagina?

Unii, mai plini de bani şi de speranţă, au încercat să-şi grefeze aripi, dar n-a mers. Alea îţi creşteau sau nu, asta era tot. Păsăroizii au fost studiaţi, chiar disecaţi în interesul umanităţii, dar şi asta a fost degeaba. Ba nu, a adîncit şanţul dintre noi şi cei deveniţi „ei", străinii. Cred că pe atunci a început şi scandalul. Tocmai se constituise grupul ăla, *Memoria lui Anteu* (logic!) de oameni „normali", adică tîrîtori. Propovăduiau întoarcerea la pămînt ca unică soluţie, fiindcă aici stă bogăţia şi puterea noastră. Dar păsăroizii plutiseră deja pînă la insuliţa numită Lună, unii decolaseră spre Marte, Universul era al lor! Savanţii au fost şocaţi de adaptabilitatea lor în vid: înaripaţii nu mai mîncau, ci se *„hrăneau cu radiaţii solare"* nu mai respirau, ci „aglutinau" particule subatomice şi mai ştiu eu ce. S-au scris sute de tratate despre asta. Pînă la urmă aproape toţi cei rămaşi pe planetă, „viermii", s-au înscris în grupul lui Anteu şi au început să impună păstrarea specificului „adevărat" uman. Urma, adică să continuăm ca şi pînă atunci să construim nave, să perfecţionăm roboţi, să studiem, aşa cum putem, tainele adînci ale Universului. Cuvinte ca „insulă" sau „ocean" erau folosite cu grijă faţă de sensul lor concret, s-a anunţat şi interzicerea zborului autonom. Şefii grupului ăsta îi numeau pe înaripaţi „turişti inconştienţi" în public şi mai urît în particular, explicau că păsăroizii nu mai au nici un ţel, nu vor mai căuta niciodată să afle, ci doar să viziteze, într-o existenţă ce se va banaliza prin sterilitatea ei. „Îşi vor ruga singuri

moartea!", urla de la tribună cel ce se autonumise *Memoria lui Anteu*. Avea dreptate. Iar păsăroizii explicau cui îi mai asculta despre extazul zborului liber, despre bucuria plutirii în oceanul imens, întunecat, care ne înghiţea atîta pe noi. Fericirea este zbor, ziceau ei, aşa cum toţi am visat-o odată. Măcar în copilărie. Aveau şi ei dreptate. Aşa că trebuia să înceapă tărăboiul.

Nu ştiu cine a fost primul pămîntean care a făcut-o. Dimineaţă s-au găsit pe o şosea trei cadavre de păsăroizi cu ţeasta găurită de trei gloanţe explozive. Au fost ucişi, strangulaţi, electrocutaţi, disecaţi, cercetaţi. Apoi alţii. Şi alţii. Păsăroizii ne-au numit Caini, au spus că suferim de o dereglare mentală care ne face egalii fiarelor sălbatice. Probabil că li se dezvoltase şi creierul, fiindcă începuseră să răspundă la agresiuni. Nu cu arme, nu mai păstrau nimic din produsele tehnologiei umane, ci cu un fel de atac telepatic, cred, nu se ştie prea clar. Puteau distruge mintea oricăruia dintre noi, îi puteau ucide sau înnebuni. Războiul începuse şi ştiam că noi, cei de jos, eram primii vinovaţi. Dar cum am fi putut răbda?

De jos se trăgea în tot ce mişca, fie păsăroid ori pasăre, chiar şi în aeroplane, dacă se mai ridica vreun imprudent. Începusem să urîm tot ce nu era legat de sol. Înaripaţii se grupau cîte doi sau trei şi ne „loveau" creierul, planeta era plină de cadavre de oameni cu aripi şi de nebuni tîrîndu-se în patru labe, cu balele curgîndu-le, cu ochii roşii, care mureau de foame, fiindcă nu se mai gîndeau la hrană, la defecaţie, la nimic. Poate ar fi fost mai rău dacă păsăroizii ar fi avut arme, dar ei refuzau deja orice putea fi o prelungire a mîinii sau mîinii. Noi căutam să ne ecranăm, ei se străduiau să evite gloanţele sau obuzele ce explodau în cetele mai mari pe cerul senin, dar nici noi, nici ei nu puteam ucide la mare distanţă. Nu, doar mii de înfruntări locale ne măcinau, asta a durat cîteva luni. Nou-născuţii cu urme de aripi prinşi la sol erau sugrumaţi odată cu mamele lor, tăiaţi bucăţi, aruncaţi în canale... Nu m-aş fi crezut niciodată în stare de cîte am făcut, dar atunci înnebunisem cu toţii. Sau asta era starea noastră normală? Albi şi negri şi roşii, arieni şi evrei, tîrîtoare şi păsăroizi...

Am ucis-o pe Evelyne. Mi-a bătut într-o noapte la geam plutind cu aripile ei largi, frumoase, şi m-a întrebat dacă n-aş vrea un copil-înger, măcar aşa să mă înalţ şi eu. Aveam arma pregătită, am tras de la genunchi şi ea s-a prăbuşit în stradă, cu o gaură imensă între sîni. Am coborît s-o văd şi am plîns deasupra ei, fiindcă era o ticăloasă şi eu încă o iubeam. Vecina mea, care îşi gîtuise copilul născut înaripat, se loveşte cu capul de perete şi mormăie ceva nedesluşit, incantatoriu. Aşa face cît e ziua de lungă, au „curăţat-o" nişte păsăroizi care au aflat de crima ei, unul mi-a fost prieten bun înainte. Poate mîine o să-l împuşc. Nu, mult n-o să pot rezista.

Pînă la urmă aproape toţi păsăroizii au plecat de pe insula asta ruinată, lăsînd în urmă moarte şi pe noi. Ne-au distrus bazele de pe Lună, au prăvălit deasupra planetei sateliţii de pe orbită, distrugînd oraşe întregi, apoi s-au dus spre alte lumi. Noi cei rămaşi, cîteva sute de milioane, am luat-o de la capăt. Cei din *Memoria lui Anteu* reorganizează lumea. Legea spune acum că orice păsăroid rămas pe planetă trebuie capturat şi ucis, chiar dacă – prin absurd – ar vrea să se supună noii autorităţi, fiindcă ei sunt deja o rasă diferită, alieni, cu care nu se poate comunica paşnic. N-au îndrăznit să-i numească „inferiori", ci doar „rataţi", „debusolaţi", „nebuni periculoşi". Probabil or să apară alte legende, întru liniştea sufletului nostru plin de ură, invidie şi frustrare, ceva despre demonii plecaţi după holocaust şi despre rasa umană salvată prin Anteu... O să ne lingem rănile şi o să rămînem aici, învingători învinşi, cu adevărul nostru ştirb. Iar ei, păsăroizi mîndri, vor pluti înspre alte lumi bucurîndu-se de ceea ce sînt şi proclamînd adevărul lor la fel de ciuntit. Poate mai tîrziu, în viitoarele noastre călătorii spaţiale, îi vom întîlni şi-i vom ucide sau ne vor ucide ei pe noi, chiar fără să mai ştim de ce o facem. Memoria urii este mai puternică decît motivele ei. Asta sîntem.

Ba nu, mai sînt cîţiva altfel. Au rămas nişte păsăroizi care plutesc peste pădurile dese sau prin coclauri de munte arareori călcate de om, adică de viermi. Caini. Ei, aştia, nu se îndură să părăsească lumea care nu mai e a lor, prieteni care nu le mai sînt prieteni, iubite care îi urăsc pentru ceea ce sînt. De aceea mai stăm de veghe, cu armele încărcate. Azi-noapte am prins un grup de vreo douăzeci plutind tainic prin oraş sub luna-secretă. Am tras cu disperare, ca şi alţii, mulţi, trăgeam foc după foc, iar ei se prăbuşeau fără vreun sunet, fără să se vaite, bătînd haotic, dezarticulat din aripile imense şi suple care-i înveleau în cădere. La sfîrşit am coborît să văd. Unii rămăseseră cu un surîs fericit frînt pe chip. Cred că am văzut vreo trei care au scăpat, au zburat spre munţi. Se vor întoarce, ştiu, n-ar putea altfel. Le vine rîndul... Nici nu încearcă să se apere sau să atace, parcă s-ar bucura că-i ucidem noi, foştii lor semeni, fraţi, prieteni, iubiţi, cei care nu-i vor ierta niciodată pentru ceea ce au devenit fără voia lor. Cred că sînt păsăroizi un pic dereglaţi, nu pot pricepe deloc că pentru ei nu mai există familie şi prieteni, nu în lumea, în insula noastră. Cei asemeni lor au pornit demult. Ei vor pomeni despre insula asta ca fiind a lor, a păsăroizilor îngeri, şi-şi vor aminti că ea a rămas doar a viermilor, a tîrîtorilor criminali. Îşi vor aminti şi ne vor urî. Ei pe noi, noi pe ei.

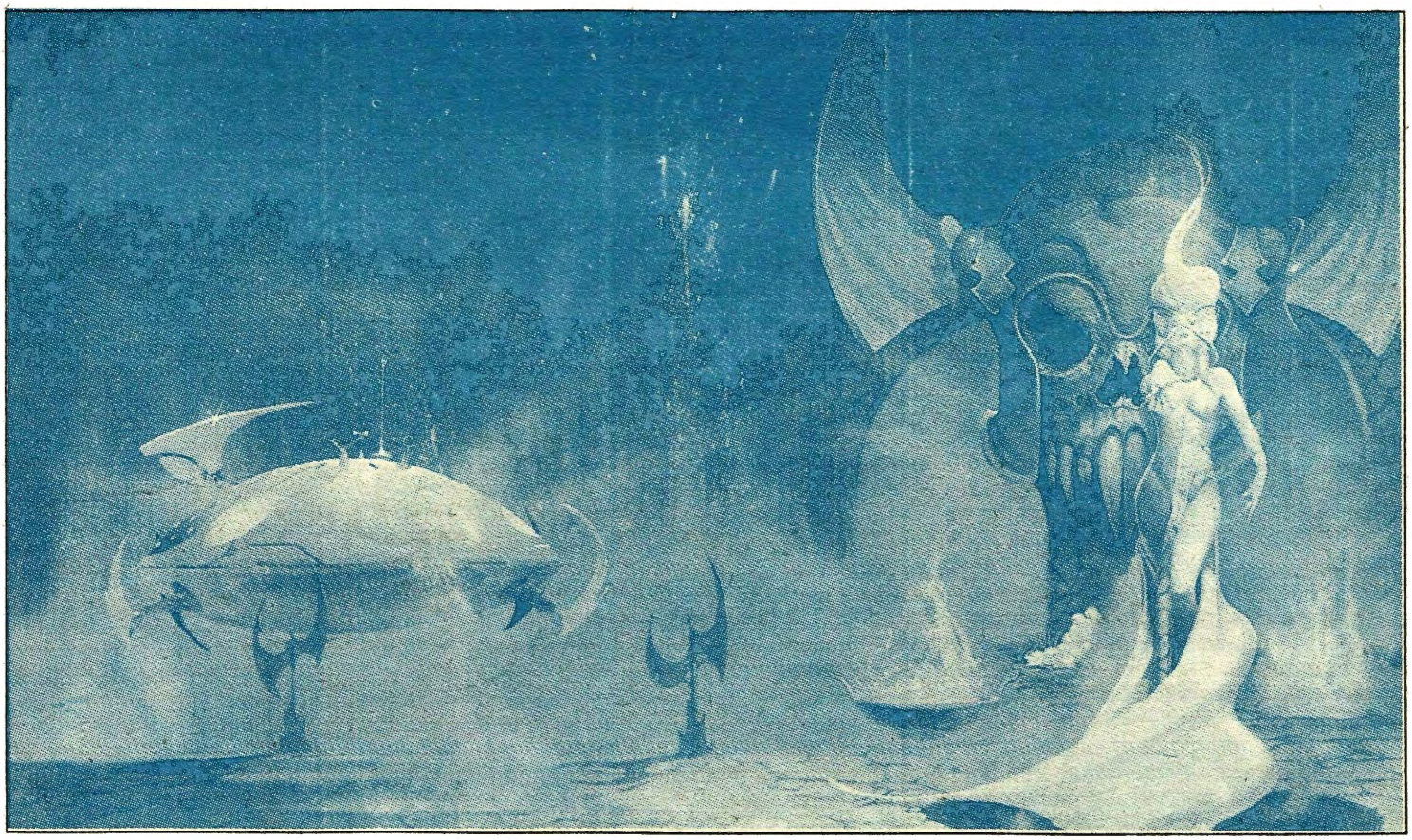

Noi vom rezista. Vorbesc de cei rămaşi. După o vreme – scurtă de altfel, uităm repede ceea ce nu ne place să ne amintim – o să continuăm firul rupt aici ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Dar s-a întîmplat ceva, eu ştiu, nu pot să uit! De aceea am mîzgălit toată povestea asta, pentru cei care vor veni şi vor uita.

Şi mai am o speranţă: că ar fi ceva adevărat în legenda aia a creştinilor cu viaţa după moarte, îngeraşi şi alte de-astea. Ştiu, e o tîmpenie, dar ce altceva mi-a mai rămas? Măcar după moarte de-aş putea să fiu asemenea lor...

Premiul JSF pentru mainstream

Deşi minoritatea maghiară a protestat viguros împotriva legii învăţământului, ameninţînd cu grevă japoneză, Ladislau-Loţi, cum îi spun prietenii(?)- continuă să scrie - şi să ne ofere, aşa cum bine spunea într-o cronică din 24 DE ORE Michael Haulică, bucuria unor povestiri pline de sensibilitate.

Deşi în deplinătatea facultăţilor mintale şi în totală cunoştinţă de cauză, afirma că habar n-are de SF, că el se ocupă cu alte chestii: cu pescuitul, cu vînătoarea - are chiar o pagină a lui într-o

LADISLAU DARADICI
Acest inaccesibil PARADIS

binecunoscută revistă de profil - continuă să ia premii la concursuri SF aşa că ne-am gîndit să-i acordăm premiul pentru mainstream, lucru firesc la un profesor de limba română.

I.

Păsări minuscule sau mari, gureşe, sfioase, mute ori circotaşe, şoimi călători cu piepturi brumate sau vulturi cărunţi cu plictisul în plisc, bufniţe aţipite adăstînd prin hăţişuri ori acvile cumpătate străjuind printre stînci, rîndunele-ndoliate săgetînd văzduhul sau albe egrete-mirese ţinînd companie mirilor-marabu.

Şi dropiile...

Era o javră. Pur şi simplu. Cu părul căzut, cu arsuri de-o palmă pe pielea-i cenuşie ca zăpada murdară, cu o ureche roasă de şobolanii deşertului. Am oprit *sandscooter*-ul pe coama colinei, căci jetul de aer spulbera nisipul într-o vîltoare diabolică de mică şi cuarţ, de abia îl mai puteam zări. Era un cîine, într-adevăr. Nu se sinchisea de hărmălaia *vehicle*-lor noastre.

„Te tot miri că au mai supravieţuit", mi-a strigat Hunt, oprindu-se în stînga-mi. „Se pare că-s mai rezistenţi ca noi. Să-l ucid?"

I-am făcut semn că nu şi mi-am privit ceasul: nivelul radiaţiilor creştea. Pe urmă mi-am luat binoclul şi am privit potaia; un gest demn totuşi, mi-am zis, întrebîndu-mă oare ce-i atrage spre acele nuclee fierbinţi, oare în ce fel radiaţiile le fac sfîrşitul mai acceptabil. Mai văzusem cîini sinucigaşi şi pînă atunci. E drept că se-mputinau, ca şi noi, pe zi ce trecea, iar spectacolul oferit era total lipsit de grozăvie, mai degrabă domestic şi jenant; cu labele picioarelor din faţă jalnica arătare începu să sape, zgîriind nisipul încins, în lături, cu mişcări repezi şi eficiente, urmînd îndemnul propriilor instincte.

„Ha!..." izbucni Hunt batjocoritor. „Eşti patologic, omule, pa-to-lo-gic..."

Habar n-aveam ce vrea să zică, ştiam doar că i-ar fi făcut plăcere să anihileze potaia, să-i vadă trupul sfîrtecat şi-mprăştiat pe masa nesigură a nisipului. Avea asemenea pofte criminale. Dar mai ştiam ceva, ceva ce mă făcea să-l înţeleg şi să-l iert în acelaşi timp: faptul că Hunt era prietenul meu. Singurul meu prieten, de altfel.

Cînd javra se adînci suficient în nisip, îşi aduse caraghios coada între picioare şi se-ntinse pe burtă, relaxîndu-şi trupul, iar nisipul din jur prinse parcă viaţă, scurgîndu-se din toate părţile şi umplînd cu repeziciune golul. Rănile cîinelui se învăluiră de pulberea morţii şi după o secundă se estompară toate semnele prezenţei vreunui corp străin acolo. În miezul radiaţiei, potaia îşi desăvîrşise pieirea.

Poate că era o moarte lipsită de suferinţă. Poate că ar fi trebuit s-o încercăm şi noi. Nedumerit încă, aş mai fi zăbovit acolo dacă Hunt nu m-ar fi zorit. Dar pînă la oază mai erau kilometri mulţi şi tot atîtea posibile primejdii de moarte; un drum care ar fi putut deveni oricînd fără de întoarcere.

II.

Uite-le: coţofene negre ori albastre, virile exponente ale vigilenţei, fazani roşcaţi şi aurii aduşi sub semnul sfielii şii al sfidării, ibisul îndărătnic şi stîngaci încovoindu-şi spinarea într-o speteală ori pasărea paradisului vîslind în propria-i splendoare în lumina de aur a zorilor.

Şi flamingii...

Acum ştim că ei au făcut-o. Bănuiam. Pentru că numai ei puteau s-o facă. Sfidîndu-ne: poate că merităm din plin sfidarea lor. Practic, părea de neconceput clopotul de forţă transparent şi impenetrabil învăluind şi protejînd oaza: lacul, crîngurile, pajiştea, rîul, livezile şi colinele domoale acoperite de blana mătăsoasă a ierbii, regăsite toate în această mirifică felie de lume, în această arcă a salvării înaripatelor Terrei. Hunt descoperise oaza, aşa a botezat el locul.

„Am crezut că visez", îmi spunea înghiţindu-şi parcă vorbele, „că am halucinaţii. O fata morgana, mi-am zis, de parcă mă întorceam în trecut, în copilăria străbunicilor mei. Am ajuns cu *scooterul* la marginea oazei. Şi nu l-am oprit. Nimic nu mă avertiza că n-aş putea pune piciorul pe iarbă şi-n plus mă gîndeam că toţi arborii aceia nici nu pot exista în realitate. Şi m-am trezit urcîndu-mă în aer ca pe un acoperiş invizibil! Nu poate fi posibil, omule, mi-am zis, nu poate fi posibil! Opreşte drăcovenia şi pune piciorul pe capacul ăsta împuţit de sticlă. Cît de mare putea fi? Cît oaza, mi-am dat seama... şi oaza? Nu-i vedeam capătul, dar putea fi chiar mai mare decît Oraşul sub care ne ducem noi zilele."

Nu era o cupolă de sticlă, nu era nici măcar de plastic. La urma urmei, nu era nimic! Şi totuşi, un scut protector palpabil, total transparent şi de nepătruns, invizibil pentru privirile noastre.

Atunci, pe moment, nu l-am crezut pe Hunt. Trebuia să fii căzut în cap ca să crezi aşa ceva.

III.

Codobaturi, colibri, pupeze şi prigorii cu ciocuri minuscule cît unghia ori lungi cît o sabie, încovoiate, cu ochi mărunţi şi negri ca boabele de mure, ochi galbeni şi verzi pîlpîind în noapte ca lumina tulbure a stelelor sau ochi portocalii şi albi umbriţi de tristeţe, inteligenţi, blajini, ageri, arşi de neastîmpăr; păsări de apă şi păsări de uscat, păsări săltăreţe sau alergătoare, curioase, impasibile, colorate sau cenuşii ca sfidarea morţii.

Şi condorii...

Cît mai e? - l-am întrebat pe Hunt. „Suficient ca s-o poţi mierli de cîteva ori", mi-a răspuns. Chiar treceam printr-o porţiune în care, în ochiuri mici, aproape ovale, izvora nisipul topit. Le ocoleam cu dibăcie reducînd viteza, strecurîndu-ne prin aerul dens de un roşu-alburiu învăluindu-ne ca un văl de pucioasă. „Urmează şerpii de nisip", m-a prevenit, căci el ştia în ce locuri se adunau ei, parcă ademeniţi de pungile de radiaţii.

Nu se-ngropau în nisip ca javrele, ca să piară, ci ca să-şi perpetueze neamul blestemat şi să revină însutit, înviind din nisipul morţii, din nimicnicia nisipului, năpădind dunele maronii şi galbene, parcă tot timpul mişcate şi rearanjate de palmele malefice ale diavolului; năpîrleau pretutindeni, lepădîndu-şi pieile arămite şi lucioase. „Au sînge galben", îmi explica Hunt. „Galben şi puturos ca otrava."

Radiaţiile le priau şi poate că mîine aveau să stăpînească ei acest continent-deşert, oricum al nimănui. „Dacă noi ne-am lepădat de el..." mîrîi Hunt, înjurînd scurt.

În curînd avea să se lepede şi el de noi, mai mult ca sigur. Dar pînă una alta...

Mi-am oprit „calul" pe coama ţesălată a unei dune violacii, aşteptînd ca Hunt să ajungă-n dreptul meu.

„Ce-i?", m-a întrebat strigînd.

„Nu vrei să te distrezi niţel", i-am spus, arătînd spre baza dunei, acolo unde se-ncolăceau, abia scăpate parcă din cutia Pandorei, sute şi sute de reptile gălbui. Dar parcă niciodată n-am văzut şerpi atît de mari, cine ştie, poate că se năştea o nouă specie la picioarele noastre, în acest incubator monstruos care era deşertul, poate că aşa a fost să fie ca-n toiul Apocalipsului să poată fi posibil orice, cutia Pandorei era încă departe de a fi golită.

Şi Speranţa?, mă întrebam. Dar poate că era chiar oaza, ceea ce trebuia să rămînă, chiar aşa, să rămînă după acest potop de moarte şi suferinţă, disperare, neputinţă şi singurătate... Potop am spus? Al pieirii, poate. Iar cineva s-a gîndit să rămînă totuşi păsările, cineva a avut grijă de oameni şi de animale şi atunci demult, adăpostindu-i în arca acelui bătrîn nebun. De data asta însă, doar păsările...

Hunt ardea la şerpi, nimicindu-i, neutralizîndu-i; plesneau împroşcîndu-şi veninul împrejur. Părea de-a dreptul absurd în această lume a morţii fierbinţi să mai poţi simţi plăcere ucigînd; ce figuri mai suntem şi noi, oameniii

I-aş fi spus gîndurile mele, că cineva avea grijă de păsări, şi oare ce avea să se întîmple atunci cu noi, că sfîrşitul lumii nu era prevăzut şi pentru zburătoare, dar eu încă nu văzusem oaza, poate că era o pură invenţie de-a lui Hunt, doar chiar el afirmase că era o chestie imposibilă şi trebuia să fii tîmpit să-nghiţi o astfel de gogoaşă.

IV.

Cuiburi mii şi mii, minuscule cît degetarul bunicii, pufoase, din fire de borangic, tină şi puf, din argilă uscată, spini şi crenguţe aşezate una lîngă alta, unele peste altele; cuiburi mari, rezemate pe stînci, scobite-n pămînt, şi trunchiuri gîrbe de arbori seculari, atîmate de fişii de coajă de tei, şi ouă: milioane de ouă de toate dimensiunile şi culorile mîngîiate de lumina filtrată şi îmblînzită a scutului-cupolă, razele jucîndu-se cu puii goluşi şi mititei cu puf alb şi gălbui, cu ciocuri noi şi mititele şi aripioare golaşe izbind zadarnic aerul blajin al înserării; ia uite, măi, că nici n-au ieşit din găoace şi vor deja să zboare; gaiţe şi papagali şi stăncuţe.

Şi albatroşii...

Acolo-i, mi-a spus în sfîrşit, aproape urlînd, cu glasul tremurînd totuşi, de parcă i-ar fi fost tot timpul teamă că minunea s-ar putea să nu mai fie. Dar era acolo. Acolo unde începea acea lume, parcă păstrîndu-se o felie din lumea ce a fost. Deci ceva a fost. Deci aşa ar fi trebuit să arate. Cu arborii reali ce-şi poartă frunzişul susurînd pe umeri, cu iarba molatecă pieptănată de o imperceptibilă boare... Cu flori înmiresmate, cu albine, fluturi şi furnici. Şi păsări.

Nu le vedeam încă, eram prea departe. Dar aveam senzația că privesc într-un imens tablou ireal: dacă totul era o păcăleală, un vis... Tot paradisul acela. Atît de firesc și atît de minunat. Inaccesibil însă.

„Vezi scutul?", m-a întrebat Hunt aprinzîndu-și o țigară.

„Nu văd nimic."

„Dar mă crezi acum?"

„Să mergem acolo."

Mi-am abandonat *scooter*-ul la cîțiva pași de pajiște și am gonit spre marginea oazei: trebuia să ating totul, să pipăi totul, să adulmec iarba, florile, frunzele... Trebuia să-mi umezesc mîinile în apa cristalină a rîului. E lumea bunicilor noștri, mă gîndeam, fusese a lor și n-au știut s-o păstreze. Apoi părinții noștri au desăvîrșit lucrarea, noi moștenind radiațiile și focul, orașele în ruină și fermele abandonate, noi, cei uitați de Dumnezeu și încă ignorați de moarte, frustrați și sterili, incapabili de ceva, de dragoste măcar, de ură, de remușcare... Oare cît îi va trebui pămîntului să-și revină? Oare va lua totul de la capăt fără noi? Cineva s-a gîndit să rămînă totuși păsările...

N-am putut atinge iarba, ceva a stat în calea degetelor mele. N-o vătămam, vroiam pur și simplu s-o simt în palmă. Am văzut-o în cărți, în tablouri. Dacă părinții noștri ar fi fost înțelepți, ar fi putut face și conserve de iarbă, așa cum au conservat totul, atîta hrană pentru mai tîrziu, miliarde de conserve pentru noi, ca să nu ducem lipsă. Pentru o mie de ani de-acum încolo, poate că bieții de ei s-au gîndit și la nepoții care, din păcate, nu se vor mai naște. Și chiar dacă ar fi posibil, pentru ce? Avem atîtea boli că nici nu le mai putem da nume, atîtea posibilități de a suferi. Doar moartea a rămas aceeași, unică și sigură. Perfectă.

„Nu-i doar un cîmp de forță", am spus. „Pare mai mult."

„Cîmp energetic sau scut, ce dracu mai contează?! Îl vezi cu ochii? Nu-l vezi. Dar poți să-l atingi cu mîna."

„Pot să-l ating."

„Mă pot urca."

„Vezi: sînt nebun?"

„Ai avut dreptate."

„Și-atunci, ce-i asta?"

„Ce-i asta?" Ce era? De unde puteam ști eu ce era? Măcar puteam ști ceva cu siguranță? Că o duc pînă în zori? Am dus-o și așa prea mult față de alții. Cel puțin m-am putut naște.

Undeva, dincolo de norii roșiatici îngrămădiți acolo unde presupuneam a fi apusul, soarele trebuia să se încline spre orizont. Știam că avea să apună, dar în inima deșertului n-avea să se pogoare bezna: nisipul radioactiv se-nvăluie de o lumină mirifică, ca nimbul sfinților din vechile icoane de pe vremea bunicilor noștri. Trebuia să recunosc: Hunt avusese dreptate. Iar el venea deja a doua oară aici. Oare aveam să mai apuc și eu o a doua oară? Și dintr-o dată am simțit că nu vreau să mă mai întorc acolo, printre ruinele orașului-infern, acolo unde semenii mei își petreceau zilele și nopțile în subsolurile infestate ale imobilelor, prin refugii și metrouri ruginite, îngrijindu-și rănile și jelindu-și copiii avortați, drogîndu-se, fumînd, îmbătîndu-se și iubindu-se la întîmplare, urîndu-se și încăierîndu-se la întîmplare. Nici măcar bolnavii nu erau lăsați să moară în tihnă, fiind alungați, căci majoritatea bolilor erau contagioase, totul devenise contagios, teama, neputința, disperarea. Pînă și moartea era contagioasă.

L-am căutat pe Hunt din priviri: se cățărase mult pe scut, așezîndu-se și privind uluit ceea ce se petrece jos, în oază: mii de păsări minuscule și mari, gureșe,

sfioase ori circoteșe, păsări de apă sau păsări de uscat, păsări de zi, de noapte, pașnice ori răpitoare, păsări albe, albastre și roșii, păsări negre, pestrițe pătate, curioase, leneșe, arogante, triste, jucăușe... Păsări...

Și-atunci am început să plîng. Niciodată n-am mai făcut-o. Mi se părea ceva banal s-o faci, unii mureau și n-au învățat să plîngă, în timp ce alții se născuseră plîngînd, și stînd acolo pe marginea acelui paradis inaccesibil am simțit și eu că sufletu-mi e plin și i-aș fi spus ceva lui Hunt, dar glasu-mi se topise într-un tremur ciudat, nemaicunoscut de mine pînă atunci, și m-am trezit plîngînd, plîngeam încet, cu lacrimi uriașe care mi se rostogoleau pe obrazul ars și pătat, plîngeam în șoaptă, ca pentru mine, și-mi dădeam seama că e atît de bine să plîngi și lacrimile mi-au umezit buzele și le-am simțit sărate, și l-am zărit pe Hunt apropiindu-se și privindu-mă mirat, parcă fără să-și creadă ochilor, și-atunci am plîns cu adevărat, așa cum plîngi cînd nu-ți mai pasă de nimic și de nimeni, descărcîndu-ți sufletul de toate gunoaiele adunate din această viață atît de vitregită și atît de inutilă.

„Ești pa-to-lo-gic...", mi-a spus Hunt rîzînd, dar în clipa următoare plîngea deja și el, și am simțit că parcă e mai bine. Și-atunci i-am spus că am de gînd să rămîn acolo: „Trebuie să existe o poartă", i-am spus, „trebuie să existe o intrare..."

M-a privit nedumerit: „Pentru noi?"

„Da", i-am spus.

M-a privit cu teamă: „Nu poți vorbi serios."

„De ce nu? Aș vrea să fiu și eu acolo jos. Un minut măcar. Cu păsările. Să respir aerul acela. Să ating iarba."

„Dar..." Glasul i se frînse. Și-a pus palma pe umărul meu. M-a îmbrățișat. „Vino", mi-a spus.

„Nu pot. Trebuie să rămîn."

„Nu putem rămâne noaptea în deșert. E ca și cum ne-am sinucide."

„Dar de ce ele și noi nu?"

„Naiba știe... Poate că noi n-am meritat-o."

„Adică pătimim pentru greșeli făcute de alții?"

„Întotdeauna a fost așa. Poate că lumea care va fi după noi trebuie să fie a lor, a păsărilor. Poate că ele o vor face mai bună."

„Știi, mi-ar fi plăcut."

„Știu."

„Deci asta înseamnă că noi, acolo, niciodată..."

Mă privea pătruns de resemnare, cu tristețe: „Cine știe... Poate dacă..." O clipă se opri, scrutînd dunele înroșite și pustii, cerul otrăvit, însîngerat de luminile nebănuite ale amurgului. Apoi continuă: „Poate dacă am muri și ne-am naște iarăși. Poate atunci. Poate într-o altă viață. Ori poate sufletele noastre..."

V.

Păsări minuscule și mari, șoimi călători cu piepturile brumate sau vulturi bătrîni cu plictisul în plisc, bufnițe appite adăstând printre stînci.
Și cocostîrcii...
Cocostîrcii Domnului...

Premiul SUPERNOVA pentru povestire

valANTIm

CULIG SAU DINDOC?

Fost belgian, actualmente timişorean, valANTIm (în civil Laurenţiu Turcu), pare hotărît să-şi facă un loc al lui în fandom şi să nu-l mai părăsească. Urmărind trei traiectorii care se intersectează destul de rar (prozator, traducător, agent - literar şi nu SRI, KGB sau Mossad) valANTIm reuşeşte să-şi facă timp pentru a nu rata vreun concurs de gen sau o întîlnire sefistă. Stilul personal, sobru, aproape clasic, este dublat de un umor fin şi un pronunţat gust parodic. Un homo ludens în cheie postmodernă, invocînd, adesea mult prea evident, teme bătucite à la française.

Mă sculasem cu noaptea-n cap - tot în el clocind încă de cu seară ideea - să merg la Ripa Dudulc.

Am luat primul autobuz şi-am moţăit o bună bucata de vreme, visînd tot felul de păsări reptiliene care se băteau să-mi scoată ochii: în vis aveau ochii roşii-sîngerii şi mari cît o căpăţînă fiecare. Cînd mă trezeau din vreme-n vreme hurducăturile, realizam că pricina coşmarelor era nenorocita de realitate virtuală ce o vizionasem cu o seară înainte, la Muzeul de Ecologie a Erelor Preistorice. Numai în Camberra pot exista idioţi care să se ocupe de trecut! Bineînţeles, fiecare cu mijloacele lui...

Eu foloseam metoda clasică a călătoriei în timp, şi asta numai pentru agrement. Vorba vine, era un vechi năravde-al meu deprins în perioada adolescenţei cînd, asaltat de cea care ar fi vrut să fie prima mea femeie, o luasem razna de frica şi m-am oprit - cred că din instinct - tocmai în era Capricornului unde asemenea practici erau demult uitate: ei procreau cu mintea, nu cu sexul!

Cu timpul, mi-am perfecţionat sistemul de transport şi ajunsesem să descopăr că efectul „de bumerang" al acestor călătorii era de-a dreptul benefic pentru menţinerea tenului şi regăsirea unui surplus de energie şi de virilitate atît de necesar bărbaţilor din epoca mea...

- Domnule! mi se adresă la un moment dat şoferul, dîndu-mi de înţeles că eram singurul lui pasager.

Aveam deja un ochi deschis cînd l-am întrebat:

- Ce-i?

Apoi am încercat să-l deschid şi pe celălalt, cu pleoapele lipite de frica din visele cu păsăroaie.

- Avem o pană..., spuse spăşit şoferul.

- Ce pană? am sărit ca ars.

Apoi i-am explicat coşmarul.

- Treaba dumitale ce-ai visat! Eu îţi spuneam c-am rămas în pană. Roata din faţă, dreapta...

Atunci am văzut şi eu că autobuzul stătea într-o rînă.

- Şi n-am... roată de schimb - adăugă cu pagubă-n glas - aşa că am nevoie de ajutor...

Nu mai apucă să-şi ducă vorba pînă la capăt, cînd la celălalt apăru în uşa din faţă ceva mare şi galben. Cei patru ochi umiţi ai noştri au distins simultan o dudue sub pelerina galbenă de cauciuc, dar faptul n-a schimbat cu nimic starea comună de consternare: femeia ţinea în mîna stîngă o pană de pasăre, cam ciudată la culoare, ce-i drept, şi mare cît braţul ei.

- V-am auzit vorbind de-o pană. Uite-o! ...Era lîngă roata din faţă, dreapta.

Dacă pînă atunci ne uitaserăm doar, acum am amuţit împreună, cu gurile căscate.

- Ce vă holbaţi aşa la mine? ne luă la rost femeia. Fiţi fără grijă, n-o să vă torn la Protecţia Animalelor. Nu suport nici eu orătăniile astea afurisite! Şi, sinceră să fiu, n-am mai văzut de cînd lumea dintr-astea...

- Dintr-astea, ce? m-a luat gura pe dinainte.

- Culigi! Ce dracu' altceva? Pe vremuri toţi aveau ograzile pline de ei. Nu pot să zic nimic, au carne multă şi bună cînd ai gătit-o, dar vii, put cît zece butoaie de comină şi trei clozete laolaltă!

„Expresivă cucoana", mi-am zis în timp ce reproduceam mental urma de damf. O simţisem şi seara trecută, la proiecţia virtuală - virtualo-olfactivă! - a secvenţelor cu *Culgus Acidus*, un fel de curcan-gîscan cu aripi de liliac şi cioc de raţă, cam de mărimea unui purcel de nouă luni.

- „A trăit în actualul arhipelag Chagos, din Maldive, înainte de Potop", am recitat pe nerăsuflate.

- Dar nu tot asta ziceam şi eu!? se răţoi ea. Trebuie doar să ne înţelegem la mărime: puii de culigi, cînd ajung numai buni de tăiat, sînt cît un purcel de nouă luni, cum zici.

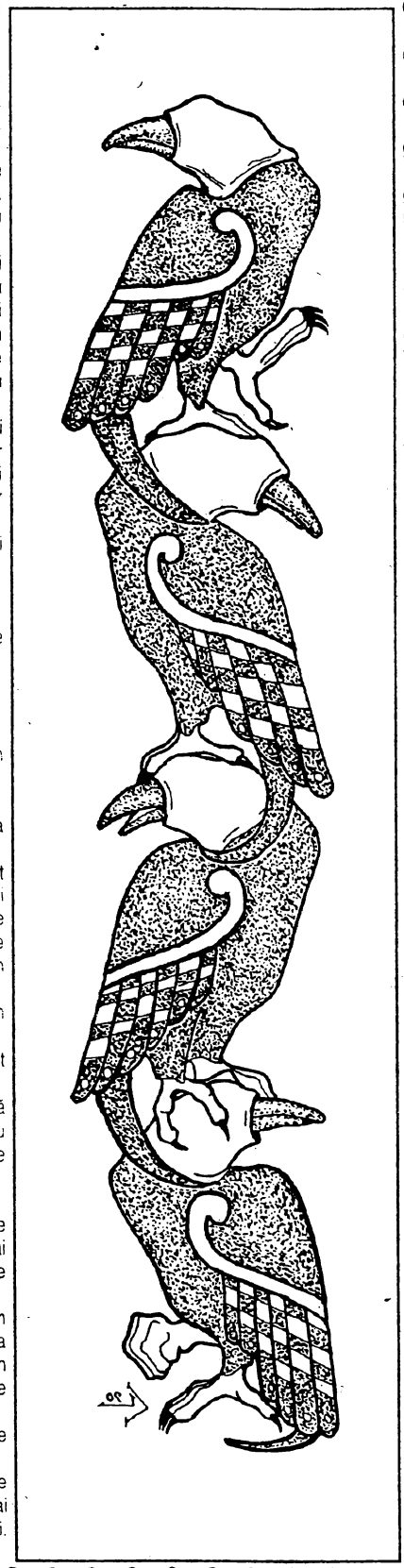

Culigul de prăsilă, însă, e cît viţelul, dacă nu chiar mai mare...

- Bine.... ce era să zic? Dar parcă spuneai că toţi vecinii creşteau în ogradă orătănii din astea...

- Doar am vorbit destul de clar - îmi răspunse ea întorcînd capul. Toţi creşteau culigi, de-aia puţea!

N-am mai apucat s-o întreb altceva, cu toate că deschisesem gura.

- Ţineţi-vă pana şi mai bine luaţi-o din loc pînă nu-mi schimb gîndul să vă las în pace. Lăsaţi-mă mai bine voi! Eu nu primesc musafiri. Nici măcar în faţa casei mele!

Aruncă pe scaunele din faţă pana de culig şi coborî.

- Asta-i o vrăjitoare! zise şoferul, care-şi regăsise mai repede echilibrul decît mine.

Şi-a trebuit sa-i dau dreptate pentru că simţeam şi eu, chiar dacă eram încă lungit pe banchetă, că autobuzul nu mai stătea într-o rînă...

Pe şofer l-am mai auzit spunînd „Sara bună" şi asta m-a făcut să privesc pe geam după pelerina galbenă şi să nu văd decît negru în faţa ochilor, apoi să casc. Nu mai ştiu dacă am adormit în momentul acela sau după ce el porni motorul, iar eu călătoria de revigorare în timp, ştiu doar că-n capul meu răsuna din toate părţile cuvîntul „culig"!

Eram închis într-o bulă transparentă - ce-i drept, nu prea comodă - plasată pe o orbită geostaţionară. Percepeam vag contururile globului terestru, iar dedesubtul meu o întindere de apă sclipea de-mi lua ochii. Un moment am avut senzaţia că pînă şi privirile mele deveniseră albastre din moment ce pielea mîinilor avea aceeaşi culoare. Fusese o concluzie perfect logică pentru starea bumacă de trezire în care mă aflam şi cu siguranţă c-ar fi devenit convingere fermă dacă n-aş fi ochit o formă ca un bumerang, plină de pete verzi-maronii şi conturată de o fină linie albă, mişcătoare.

„Pămîntul Uaxax, arhipelagul Chagos din vremurile tale."

Iacătă o fraza ce pot jura că n-am auzit-o cu timpanele, dar nici cu firele de păr de pe cap: ele doar se sculaseră! Mă furnicase şi creierul pînă cînd, ceea ce eu percepeam ca o voce duceagă şi puţin acută, a reuşit să închege inepţia asta în capul meu. O simţeam ca o nucă în lobul posterior, apoi ca un susur între sprîncene. Reflex, m-am uitat de jur-împrejur şi n-am văzut decît tot negru în faţa ochilor.

„Vrei să asclizăm?" m-a furnicat din nou Vocea. „Gîndurile tale sînt foarte contradictorii, ceea ce implică un răspuns verbal clar."

Întrucît nu ştiam dacă visez ori sînt treaz, am încercat:

- Da.

Atunci am avut realmente senzaţia că mi se sparg timpanele. Trebuie să fii de-a dreptul inconştient să urli ca un apucat într-un spaţiu de doi metri cubi. Oricum, mă convinsesem, cu toate că nu ştiam de ce anume...

Coborîrea am simţit-o urcîndu-mi în gît şi-am putut să număr 365 de noduri care-au alunecat în sens invers aşezîndu-mi-se de-a valma în stomac. Faptul că nu fusese o iluzie mi-a dovedit-o prima tentativă de a face un pas, după ce ne-am oprit: în loc să produc o cît de mică mişcare, intram în pămînt de greu ce eram.

Apoi mi s-a încolăcit ceva rece şi galben pe talie.

„Centura gravitaţională" mi-a comunicat Vocea.

- Anti-gravitaţională, poate vrei să spui, i-am sugerat - simţindu-mă deja mai uşor - nucii din lobul posterior al propriului meu creier.

„Eroare de incompetenţă", veni sec răspunsul, „planeta, la începutul erei Leului are gravitaţia 0,4857 din cea a erei tale."

„Eşti un bou!" am gîndit. Abia apoi mi-am dat seama că mă

putea „auzi" și m-a cuprins o vagă părere de rău.

„Autocunoașterea pe a opta colonie Naacal e o calitate de care vei avea nevoie ca să ajungi la Kuhl-hig."

- Parcă vorbeai de nu știu ce Uaxax... Nu mai pricep nimic.

Vorbisem, deși mi-am dat seama că puteam să mă economisesc energia pur și simplu gîndind.

„E simplu, Dudulc. Cînd m-ai chemat, mi-ai dat ideea Kuhl-hig. Deci te-am adus la locul indicat, pe Uaxax, a opta colonie Naacal, în era Leului, cînd încă mai exista - și era Taurului, cum ai înțeles tu în ultimul tău gînd."

Cu siguranță că nuca mea era o nuca electronică, altfel n-ar fi confundat niciodată un „bou" cu un taur...

- Bun, dar numele ăsta de Dudulc de unde l-ai mai scos? am întrebat-o

„Era în memoria ta."

În momentul acela cred că am produs o aureolă de lumini și scîntei, atît de tare mi s-a înfierbîntat memoria.

Totul devenea clar dintr-o dată, doar la Rîpa Dudulc o plecasem cu noaptea-n cap, în rabla aia de autobuz unde femeia cu pelerină de cauciuc îmi împuiase capul cu grătăniile ei. Le spunea culigi, la singular culig, ceea ce e totuna cu Kuhl-hig, imaginea scrisă ce o crease nuca în creierul meu...

- Cine ești TU? am întrebat-o intrigat.

„Gena temporală"

- Și asta ce mai e?

„Eu nu am acces la propria-mi structură. Doar tu poți să mă decodifici. Adică... vei putea atunci cînd vei activa gena autocunoașterii, despre care-ți spuneam că o să ai nevoie pentru explicarea fără rîsuri a Kuhl-hig-ului."

Fiind cît se poate de sinceri cu mine însumi, nu mai înțelegeam nimic.

- Hai s-o luăm metodic, i-am spus. Mi-ai spus că ești „gena mea temporală" și asta poate fi logic într-o anumită limită a înțelegerii mele. Faptul că nu știu cum te-am activat nu mai are nici o importanță din moment ce te simt cum mă furnici pe creier. Dacă te simt, exiști, e clar. Partea a doua, însă, Kuhl-hig-ul, aici nu mai pricep nimic. Eu spusesem...

Vocea nu m-a lăsat să termin. Cred că era exasperată de ignoranța mea:

„Kuhl-hig este capitala Uaxax-ului, o insulă bogată, cea de-a opta colonie Naacal. Uaxax e pronunția cifrei opt în limba la care memoria ta conștientă nu mai are acces de 1253 de generații. Revenind la Kuhl-hig e ca și cum te-ai întoarce acasă. În timp, pentru că în spațiu nu se mai poate de..."

Furnicăturile prelungi mă enervaseră deja

- Ajunge! ...Totul pornește de la discuția din autobuz, cu femeia în pelerină de cauciuc...

„Gena ei temporală era de-a dreptul seducătoare! o prospătură, cum zici tu..." mă întrerupse Vocea din nou. .....Ceea ce nu pot eu depista este modul în care a reușit să se permanentizeze în memoria ei conștientă... Închipuie-ți că femeia aceea îmbina 1220 de generații simultan și nu era nebună!"

- Văd că ai chef de vorbă.... am înșirat în dorul lelii, privind pentru prima oară în jurul meu

Am tresărit.

Patru culigi, mai mari decît un viței, ciuguleau de zor bucăți de transparentă. Le-am văzut ochii de șopîrlă și pliscurile înarmate cu colți, din ce în ce mai mari și mai vigur și înspre vîrful bontit. Numai a păsări domestice nu semănau.

Am avut, trebuie să recunosc, un moment de panică generalizată, la care nuca a reacționat prompt:

„Activează gena autocunoașterii!" mi-a poruncit.

Nu știu să descriu ceea ce s-a produs înlăuntrul meu în aceeași clipă. Am scos ambele mîini prin pereții buricului, am înșfăcat capul unui culig și l-am răsucit dintr-o singură mișcare. La un moment dat gîtul lui a pocnit un sunet sec și scurt, după care corpul i s-a clătinat de două ori pe labele solzoase. Ceilalți trei au sărit pe el ca șacalii.

Abia am avut timp să-mi trag mîinile și să închid ochiul din reflex. Cînd i-am deschis n-am mai văzut urmă de culigi, doar scheletul celui mîncat, atît de bine curățit încît, în starea în care era, aș fi putut să-l ofer spre restaurare oricărui muzeu modern fără să mi se aducă vreo obiecție.

- Dumnezeule! am exclamat. Și nerodul aia care zicea că sînt păsări domestice...

„Gena ei temporală era tinerică..., doar ți-am zis," insistă din nou Vocea, „n-avea decît 1220 de generații, iar atunci dindocii erau deja domesticiți în Kuhl-hig..."

„...bio-ascendenții tăi erau plecați demult pe continent," mai adăugă după o pauză.

O.K. Eram lămurit, eram frînt și tremuram. Am mai găsit, totuși forța necesară să străpung încă o dată peretele buricului și să car o grămadă de oase înăuntru.

Mai bine n-o făceam! Cînd m-am aplecat asupra lor mi-a

păsut o asemenea duhoare de comină și de clozet, încît lesinul mi s-a prelins într-o clipă din creștet pînă-n tălpi.

Groaza m-a apucat abia cînd mi-am revenit: nu mai simțeam nici o nucă în lobul posterior, nu mai vedeam nici o bulă transparentă care să mă protejeze, nici centura gravitațională .. Eram întins pe un pămînt reavăn, credeam eu, eram greu ca un bolovan, iar ochii mei deschiși vedeau numai stele...

„Bine că nu sînt verzi", mi-a trecut prin minte și asociația asta m-a trezit de-a binelea. Am mișcat o mînă și-a funcționat. Dar greu. Parcă era de plumb. Cealaltă la fel. Picioarele, ce să mai vorbim! Noroc că, în lipsă de genă temporală, rămăsesem cu catîrul din mine și ăsta s-a oprit zdravăn ca să mă aducă la poziția verticală.

Am început să merg, abia tîrîndu-mi picioarele și, după mine, rucsacul cu care plecasem de-acasă la Rîpa Dudulc. Oricît de obosit aș fi fost, greutatea propriului meu corp tot nu putea fi normală. Parcă aș fi avut peste o sută de kilograme, în timp ce eu nu depășisem niciodată baremul de șaizeci. Cu tot cu rucsacul, ajungeam la două sute...

Am încercat să uit și-am continuat să merg. În timpul ăsta priveam stelele ca să-mi găsesc un punct de reper. Dacă nu erau ele verzi, așa cum mă bucurasem cînd m-am trezit, pot jura că nici galbene nu erau: aveau o tentă roșu-violetă, erau parcă mai mici sau mai greu de distins, nu știu. Pe deasupra era și o noapte fără lună. Abia cînd a început să se crape de ziuă am simțit din nou furnicături prin creier. Numai că nu era gena temporală de vină...

Atunci am văzut că nu mergeam nici pe iarbă, nici pe pămînt, nici pe asfalt, nici pe beton. Pășeam pe o suprafață metalică, netedă ca-n palmă și reflectînd cea mai mică rază de lumină. Nu mai pricepeam nimic. Un vis puteam să-l înțeleg - pe dracu, nu fusese vis, ci tot călătorie în timp, chiar dacă prin nu știu ce conexiuni inconștiente folosisem o tehnică post-modernă - dar pe al doilea...? M-am oprit și-am deschis rucsacul, urmărit de un gînd.

Ei bine, gîndul era acolo, înăuntru: ditamai oasele de culig! Prima pornire a fost să le miros, dar nu mai puteau. Nici nu mai păreau șlefuite. În lumina aceea spălăcită aveau un gri murdar, la fel de murdar ca ditamai oul ce l-am găsit la urmă pe fundul rucsacului!!!

Cînd l-am atins am simțit o vibrație și-am auzit trei bocănituri, una după alta, venind din interior.

- Numai asta nu! am țipat.

Am pus în grabă totul, claie peste grămadă la loc, și-am închis și blocat toate cataramele. Apoi am luat-o din loc, cît mai departe de rucsac și de oul din el, presărînd puținul taic ce-mi rămăsese ca să-mi pierd urma.

„Deci primul vis n-a fost vis", am conchis, iar Rîpa Dudulc, destinația mea, puteam s-o caut mult și bine pe platforma de metal...

Abia după vreo două ore de mers am dat peste o placă, tot metalică, pe care abia am putut descifra literele, deși fuseseră imprimate în relief, cu caractere Cottage. Scria:

Welcome to CULLIGHAN Airport
FOREVER!
- 3254, the 5th Centenary -

Reflex, mi-am pipăit obrazul: era ca de porțelan!

Abia atunci am înțeles că menținerea tenului prin metoda călătoriilor în timp e direct proporțională cu durata lor și eram pe cale să sar în sus de bucurie.

Vă jur pe ce am mai sfînt c-aș fi făcut-o, dacă și cea de-a doua parte a teoriei ar fi fost valabilă! Practic, ea este întotdeauna valabilă (doar o experimentasem de atîtea ori încît, la un moment dat, fusesem nevoit să mai închiriez un spațiu, special pentru stocarea energiei și virilității - o consecință directă fiind că, după două luni, contul din bancă îmi ajunsese la zero!). Deci, singura explicație plauzibilă pentru neputința mea din acele momente ar fi fost că, nu numai cîștigul de voiaj, dar și o parte din energia-mi proprie fuseseră... șutite! Iar hoțul era - fără nici un dubiu - propria-mi genă temporală: îmi aduceam perfect aminte cum furnicăturile ce mi le producea comunicînd cu mine invaseră - ca un mușuroi - în panică atunci cînd îmi vorbise despre gena femeii din autobuz! Oricum, nu era cazul să mă supăr. Cu experiența mea puteam înțelege foarte bine: gena „prospăturii" era cu 33 de generații mai tînără... Regretam totuși. Simțeam că voi avea nevoie de această energie acum, la întoarcere, mai ales în momentul cînd - mai întîi mi s-a părut, apoi - liniștea de pe platforma de metal a aeroportului Culighan fu spartă de un măcăit subțire și pufos, ca de bibiloi - dindoc, ...sau culig? - însoțit de lipăituri repezi în spatele meu.

tlöna avis

se vedea ca pe o carte de joc aşa, cu gleznele prelungindu-se în alte glezne şi mai departe, în jos - în josul lui - cu gambe, genunchi, pulpe, apoi trupul - mai întunecat, puţin vizibil - şi capul, ca un contur întunecat, abia bănuit în întunericul de cerneală al apei

)ca un joker// mai degrabă// un joker de care nimeni nu mai are nevoie, deşi are potenţialitatea, nu, nu potenţialitatea, ci, cum dracu' să-i zic?// de fapt nici nu contează// un biet nenorocit pe malu' apei făcînd filosofie de doi bani// asta sînt// un imbecil care-şi ţine picioarele în apă// şi aşteaptă...// ce dracu' aştept de fapt?// nişte păsări în existenţa cărora nu cred decît eu. dar, măcar, eu cred în ele?(

apăruse pe insulă *(de fapt numai insulă nu i se putea spune acum, pe arşiţa asta cumplită cînd fluviul scăzuse atît de mult încît limba îngustă de pămînt se unise cu uscatul)* sărind într-un picior şi bolborosind ceva despre nişte păsări destinate să mîntuiască lumea, să şteargă păcatele ce cuprinseseră grumazul oamenilor într-un juvăţ ucigaş ce se strîngea odată cu scurgerea fiecărei clipe. indivizii risipiţi pe plaja mocirloasă se mulţumiseră să-şi răsucească şuncile de orăşeni bine hrăniţi *(ori numai deformaţi de stres?)* pe cealaltă parte. vreo doi au catadicsit să-i arunce o privire agasată pe sub rama ochelarilor de soare. le-a spus de

apropiata venire a păsărilor,

de faptul că dumnezeu n-a mai putut răbda

ticăloşirea peste poate a fostelor sale creaturi nevrednice. şi a trimis armia cerească a uriaşelor păsări de cenuşă să aducă *arderea-de-tot* cea pomenită în scrierile vechi

şi le-a spus

cum coborau acum,

în cercurile tot mai strîmte

ale morţii aducînd sfîrşitul cu aripile

lor grele...

„şi vin ale dracu', aşa, dă jmechere, taman aicia, pă insula noastră!" l-a întrerupt un maimuţoi de timişoara. un fără-creier bun doar să dea din gură şi din cur pe lîngă tipesele de mahala. unul care se considera buricul şi *sub-buricul* pămîntului pentru că muşchii nu mai lăsau loc materiei cenuşii. şi nepricopsitul s-a ridicat de pe prosopul de plajă adus din ultima cursă *de la unguri* sau *de la turci* şi s-a îndreptat mişcîndu-şi ţanţoş musculatura de bîlci ca să-i „dea o lecţie" sub privirile admirativ-languroase ale unei foste junăvenită de undeva de prin părţile craiovei

- o prăjină de 1.90 - corp inform, amalgam de colţuri ascuţite, ca un sac plin de sticle sparte - capul smucit tot timpul spre înapoi - o pereche de ochelari lipiţi cu gumă de mestecat (în lipsă de altceva) cocoţaţi deasupra nasului ascuţit ca un morcov (de fapt aseamănător şi la colorit) - laţe firave plutind încîlcite în jurul tigvei mălăieţe -

iar el a zburat prin aer în încîlceala lui de petece ca o pasăre ciudată şi s-a oprit într-un tufiş. cam spinos. dar şi-a continuat litania spunîndu-le

cum coboară păsările

lin,

omorînd

cu duioşie atomi

şi molecule

şi adieri

şi albastru

şi cerul întreg,

apoi - ocolind uscatul - se vor scufunda în apă, cu stropii alunecînd uleioşi pe solzii minusculi ai penajului în curcubee letale, reducînd la nefiinţă prin simpla atingere, sită *en plumes* cernind doliul universal al dorului de a nu fi, se vor ridica apoi din amintirea undelor către soarele ce **le-a dat/le dă** naştere din rugurile mortuare dăruindu-le sensul sin-ucigaş al zborului, dar soarele nu **(v)a avea/avut** cum să le mai usuce penele. pentru că apă nu **va mai fi(fost)**

)iară, direptatea isbucni-va din genunea necuprinsă a negrei uitări şi lovi-va de-a dreptu-n fruntariile cereşti întru slava lui;

iară, întunecimea şi necurăţenia afundase-vor în zăbranicul de cenuşe al lipsirii de viaţă pre vecinicie;

iară, prea-greşiţii lăcuitori ai tărîmului omului auzi-vor trîmbiţele cele de pre urmă şi înspre alte lumi îndrepta-se-vor, făpturile de tină lepădîndu-şi, precum făcut-au cu credinţa cea adevărată(

şi a venit primul şi l-a ascultat şi a văzut că rostea cuvîntul lui dumnezeu şi că era rostirea lui dumnezeu şi că era cuvîntul

apoi ceilalţi. toţi. tot mai mulţi. tot mai puţini

atunci cînd cuvîntul îi apăruse de niciunde în spirit, se instalase pe făgaşul ideilor pe care le folosea în predici şi imediat. ca şi cum atît ar fi aşteptat, acestea începură să graviteze în jurul lui, articulîndu-se subtil cu fonemele sale. devenind un mecanism straniu, deja incontrolabil, dar - într-un mod subtil - viu, deşi străin. şi totuşi cuvîntul nu avea nimic special. cel puţin la prima vedere. nu părea să conţină ceva care să confere forţă. cuvîntul era destul de scurt şi părea inofensiv. dar el *ştia* că este *adevărat* şi acest lucru îi era de ajuns pentru a-l e-*libera*

r e p a n o s

sau

r - e - p - a - n - o - s

sau

r e - p a - n o s

sau

r e p _ _ o s

a n

sau

r e p a _ n - o s

sau

...

şi sunetele se rostogolesc ca pietricelele rotunjite de mreaja apei. declanşează o alunecare a silabelor. apoi o avalanşă a cuvintelor. un şuvoi devastator. fără milă. necruţător. veşnic

înglobează şi subjugă toate celelalte cuvinte. se întinde şi le cuprinde într-o plasă ce atîrnă moale de conotaţii nevinovate. apoi ochiurile sunetelor se strîng în laţuri puternice. întărite de substanţa sensului. limbajul devine sărac. fiecare cuvînt este rostit pentru ultima oară. sensul lui migrează în *substanţa* agresorului. topindu-se. contopindu-se cu ea. devenind parte a mesajului. pierzîndu-şi individualitatea iniţială. o caracatiţă lingvistică ce absoarbe cuvinte extrăgîndu-şi seva vitală din ele. un cuvînt ucigaş pentru toate celelalte. un cuvînt. simplu. nu? unul canibal

)mă întreb ce se va întîmpla atunci cînd va termina de mîstuit toate cuvintele(

dar simplu. elementar chiar. oamenii sînt - acolo. la rădăcina constituţiei lor - informaţie. şi cuvintele. limbajul în general e reductibil la aceeaşi informaţie

)aşa că am rămas singur pe insulă// şi stau cu picioarele în apa neagră a fluviului// privind luminiţa stingheră - ca şi mine - de la staţia de purificare apei(

deşi nu m-au crezut. au avut ocazia să se pocăiască şi au refuzat-o. *îndepărtează de la mine acest pahar.* acum puteam să fim împreună. dar numai eu sînt alesul *lui.* doar eu am fost socotit demn să întîmpin **repanoşii**. şi iată că venirea lor e aproape. aproape că le aud aripile puternice despicînd văzduhul, fringerea ritmică a aripilor în mişcare. le aud unduirea suplă a trupurilor strecurate prin filierele aerului ca într-o laminare continuă. le *văd* prelungile ţipete ascuţite

r-e-p-a-n-o-s-s-s-s-s

aproape. tot mai aproape. aproape că-i văd. deja

şi-atunci mă ridic. îmi scutur penele de cenuşă şi mă avînt în zbor să-i întîmpin. *în mine,* unde şi-au avut dintotdeauna sălăşul. strigîndu-mi ascuţit numele. eu, unicul, conţinîndu-i pe toţi, căci şi la sfîrşit ***(v)a fost/fi*** cuvîntul

r-e-p-a-n-o-s-s-s-s-s-s-s-s

Premiul SUPERNOVA pentru schiţă.

Michael Haulică

Acela care

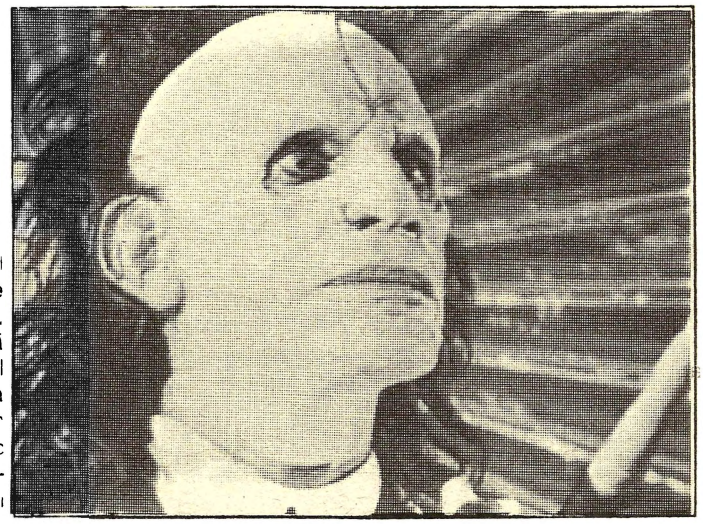

Mai întîi apăru norul de praf vestitor.

„Fluturi de praf!"

„Anotimpul de praf!"

„Sfîrşitul lumii!"

strigară cîţiva, luînd-o la fugă spre casele lor, cu gîndul la poveştile Hypomanţiei care, se zice, ar fi trăit prin acele locuri cîndva... Dar puţini erau aceştia, cine să-şi mai aducă aminte de Hypomanţia, fata aceea frumoasă, şi de caii ei şi de cartea cea mare pe care au găsit-o în scorbura copacului singuratic?! Oamenii s-au luat cu alte obiceiuri, cu alte credinţe... erau puţini cei care fugeau spre casele lor, cuprinşi de spaima prafului.

„O fi vreun călăreţ însetat?"

îşi ziceau ceilalţi, cei mulţi, văzîndu-şi mai departe de ale lor, cei serioşi, cei care credeau în poveşti, nici măcar în cele auzite de la părinţii lor.

Şi totuşi, norul de praf stăruia, undeva într-un punct, departe în nemişcare.

Larma străzilor se domolise, negustorii nu-şi mai strigau mărfurile cu care veniseră de peste mări şi ţări, toată lumea era preocupată de norul de praf, nimeni nu mai băga în seamă tarabele, nici măcar hoţii sau flămînzii, nimeni nu se mai gîndea la scopul pentru care ieşise din casă. Şoapte - mai calme, mai neliniştite, mai gîfîite - dădeau ocol înaltelor ziduri, străbăteau străzile unindu-se pe la intersecţii în aceeaşi tonalitate şi acelaşi ritm, parcă şi paţii trecătorilor se răriseră, se aşezau mai cu grijă pe pietrele străzilor, să nu mai stîrnească praful pe care-l simţeau deja pe buze, în ochi, erau cu toţii obsedaţi de praf, de norul de praf, îşi simţeau lipindu-li-se degetele transpirate, cînd o altă veste se puse în mişcare adiind pe la urechile fiecăruia:

„Locotenentul urcă sus să vadă ce este"

În timp ce locotenentul urca sus să vadă ce este.

„Ce este? Ce este?"

începură a ţîşni întrebările din toate părţile.

Atunci, lăsînd în urmă norul de praf încremenit în acelaşi loc, departe de oraş, apăru punctul.

„Ce este? Ce este?"

Nimeni nu se-ntreba cine vine, cine este acela care... ei bine,

„Ce-i cu ăsta, domnule? Vine? Pleacă?"

„O fi ăla..."

„Ar cam fi timpul să vină omul acela pe care-l tot aşteptăm..."

„Poate chiar el este. Veniţi să..."

„Nu..."

„Da, da. Chiar el trebuie să fie. Vine".

„Ce-aduce? Ce are? Ce-aduce?"

„Cu siguranţă el este. Cine altul? Vine! În sfîrşit!"

„Vine!"

şi locotenentul coborî scara şi se-ndreptă în fugă spre palatul administrativ, adică locuinţa comandantului care

„ei? Ce este? Poţi să-mi spui?"

şi acela îi spuse

îi spuse

îi spuse că oamenii începuseră să obosească tot stînd cu ochii în sus, spre balconul cabinetului.

„De n-ar fi zăpuşela asta!"

„Şi praful!"

Şi altă veste împînzi oraşul:

„Are hainele aurite. E bogat!"

„Şi vine cu mîna întinsă spre noi".

„Dar ce are în mînă?"

„Este omul acela. Sigur este omul care..."

„Dar ce-aduce, domnule? Omul acela care trebuie să vină, pe care îl tot aşteptăm de ani şi ani... ce trebuie să ne-aducă?"

„Ce trebuie să ne-aducă?"

„Ce trebuie?"

„Ce?"

şi întrebările dădeau ocol oraşului, nimeni nu scăpa de ele, dar cine să dea răspunsul, cine? Cine să liniştească spiritele înfierbîntate? Tot oraşul amuţise, nimeni nu mai făcea nimic. Toţi locuitorii ieşiseră în stradă, de-abia mai aveau loc unul de altul. Mirosul de transpiraţie prăfuită era tot mai persistent.

Locotenentul închise ferestrele cabinetului.

„la uite, domnule! În loc să iasă-n balcon să ne spună ce se întîmplă, cine e ăla care vine, şi ce vrea de la noi"

„Sau ce vrem noi de la el"

„Da, ăsta se-apucă să-nchidă geamul. Da' ce, ne ia drept proşti? Noi n-am văzut?"

„Adevărul e că sîntem tare dezinformaţi".

„Dar cui îi pasă?"

„Ce contează?"

„Da, ne ia de proşti? Doar l-am văzut, se ştie că l-am văzut".

Într-adevăr, punctul acela mişcător, desprins din norul de praf, era un om care se îndreapta spre oraş. Păşea încet, nu părea că se gîndeşte.

„Şi calul?"

Calul nu era..

„Şi atunci, norul de praf, de unde...?"

Dar nimeni nu-şi mai punea astfel de întrebări, toţi erau preocupaţi de hainele aurite, strălucitoare, ale străinului, de mîna lui întinsă, de geanta aceea voluminoasă care îi atîma pe umărul stîng.

La palatul administrativ nici o mişcare. Nici un zvon care să aducă la cunoştinţa cetăţenilor poziţia oficială faţă de venirea străinului, ferestrele cabinetului erau mai departe închise, storurile trase, dar se vedea că lumina este aprinsă.

Şi altă veste. La poarta spre care se îndrepta străinul s-a întins un covor. Şi o femeie stătea acolo ţinînd în mîini, pe o tavă, o pîine rumenă. În dreapta ei stătea un bărbat care adusese o ploscă cu vin.

S-au repezit toţi spre poarta aceea. Era o forfotă de străzi... şi un praf... Dar nu se mai temea nimeni de praf, de norul de praf care se ridica în urma lor, deasupra oraşului, rămînînd acolo. Nu-l vedea nimeni pentru că toţi aveau ochii aţintiţi înainte, spre străinul care se apropia. Nici măcar dispariţia norului de praf din punctul acela îndepărtat, n-o băgaseră de seamă. Toţi erau grăbiţi, se îmbulzeau să ajungă primii. Primii la ce? Pîinea şi vinul nu erau pentru ei.

Cînd au ajuns, erau mai multe covoare întinse pe stradă, mai multe femei cu pîinea aburindă în mîini, pe ştergare frumos cusute, mai mulţi bărbaţi cu ploştile împodobite cu încrustaţii. Aşezaţi pe două rînduri, femeile de-a stînga iar bărbaţii de-a dreapta, formau un culoar spre interiorul oraşului iar noii veniţi li s-au adăugat, cu covoarele noi, cu pîinile şi ploştile de vin.

„Ce face dom'le? Mai vine? S-a înserat de-acuma".

„Cam devreme, parcă".

„Trimiteţi o trăsură după el".

„O fi ostenit".

„Da' poate c'aşa-i regulamentu'."

„Care regulament, bă? Pentru ce regulament?"

Parcă i-ar fi instruit cineva pentru ceremonia întîmpinării. Ultimii rămaşi în piaţa unde era palatul administrativ nici nu mai fură nevoiţi să plece, pentru că rîndul - covoarele, pîinea, vinul - ajunsese pînă la ei cînd, o nouă veste veni pe deasupra covoarelor ţesute de femeile oraşului.

Pe poarta pe care era aşteptat să intre străinul, apăru cineva cu hainele în neorînduială, asudat, mai mult, înghiţind aerul decît respirîndu-l, cu braţul drept arătînd în urmă, în direcţia de unde venea străinul şi vrînd, parcă să spună ceva, ce? - nimeni nu înţelegea, omul nu reuşea să articuleze cuvintele ce i se învălmăşeau pe buze, parcă era frînt de oboseală, parcă era speriat de ceva sau numai nedumerit

„Zii, bă, spune odată!"

„Daţi-i o gură cu vin!"

„Taci dracului! Ce vin? Vinul este pentru..."

„Dar faceţi ceva, oameni buni, moare!"

„Nu vedeţi că moare?"

şi cîţiva s-au strîns în jurul omului care tremura tot şi arăta cu braţul spre poarta deschisă, împodobită sărbătoreşte şi îşi rupea hainele de pe el şi îngăima fîrîituri de cuvinte şi cei din jurul lui scoteau exclamaţii de supriză şi de oroare şi se uitau îngroziţi spre poartă, spre drumul pe care venea, agale, străinul

şi se apropiară alţii şi alţii de omul care, tremurînd, le spunea, aşa cum putea, printre sughiţuri şi hohote

şi femeile începură să-şi adune covoarele iar bărbaţii să bea vinul pe care îl aduseseră în ploştile frumos lucrate

şi cei rămaşi în faţa palatului administrativ nu înţelegeau nimic şi nu ştiau de ce se risipesc oamenii şi mai ales nu înţelegeau oamenii groaza care se citea pe chipurile acestora şi nici disperarea lor şi nici cuvintele nu reuşeau să le spună întregi şi clare, printre sughiţuri şi hohote şi accesele din ce în ce mai dese din pricina prafului ce se ridică de pe străzi, răscolit de forfota celor ce se îndreptau în grabă şi neorînduială spre casele lor

şi atunci cineva strigă:

„Norul de praf!"

şi făcu un gest cu degetul arătător în sus, vrînd parcă să străpungă cerul şi toţi îi urmară gestul cu privirile şi văzură norul de praf, imens, acoperind oraşul, întunecîndu-l, stînd deasupra lui, nemişcat

şi strigăte ţîşniră spre acoperişul de praf al oraşului:

„Anotimpul de praf!"

„Sfîrşitul lumii!"

şi toţi, dar de data asta toţi, o luară la fugă spre casele lor, închizîndu-se, zăvorîndu-se, punînd drugi de fier la uşi şi la ferestre, trăgînd obloanele, lăsînd oraşul pustiu în faţa străinului care tocmai intra pe poartă.

Se spune că după două zile, terminîndu-şi proviziile pe care le avea în geanta de pe umărul stîng, cerşetorul părăsi oraşul.

Vitrina cu iluzii

SPECULAŢII ISTORICO-METAFIZICE

Katherine Kurz - Noaptea vrăjitoarelor
Editura Nemira,
6000 lei, 374 pag.;
Traducere de
Ruxandra Toma,

Romanul oferit de editura Nemira reprezintă un exemplu interesant de ceea ce aş considera *science fantasy*, cu toate scăderile lui.

Pornind de la anumite fapte istorice reale, autoarea le dă interpretări proprii, căutînd un substrat ocult. Însă ocultismul propus de K. Kurz nu are nimic mistic, ci se apropie mai mult de parapsihologie. Într-un fel, avem de-a face nu cu o istorie alternativă, ci cu o interpretare alternativă a istoriei.

Sigur, versiunea faptelor este foarte discutabilă, dovedind, în unele privinţe, carenţe culturale evidente. Autoarea a fost impresionată de lucrarea Margaretei Murray, "Regele Divin în Anglia", deşi fenomenul sacrificării rituale a regelui reprezintă unul din aspectele principale ale "Crengii de aur" a lui Frazer. Adaptarea principiilor mitologice din această celebră lucrare este făcută însă extrem de superficial, iar exemplele propuse, pe lîngă faptul că sînt extrem de puţine, nu sînt convingătoare.

Despre Becket şi conflictul lui cu regele ştim prea multe pentru a lăsa loc liber interpretărilor.

Împletirea temei sacrificiului cu cea a soboarelor de vrăjitoare (pe care le-ar fi folosit şi Drake, temă vehiculată de mult timp) nu se dovedeşte consecventă, caracterul forţat al tratării subiectului este vizibil.

Pe de altă parte, în încercarea de a îmbina elemente disparate, autoarea propune o teologie interesantă, a divinităţii unice, independentă de forma adorării. Atunci, cum justifică termenul de secte satanice, din moment ce susţine că nu există Satana?

La acest amestec inconsecvent de idei şi-a adus contribuţia şi editura, care a trecut pe copertă sloganul "Hitler, cel mai mare magician al tuturor timpurilor", deşi textul nu subliniază decît interesul lui Hitler pentru astrologie şi ocultism.

Mai trebuie subliniat faptul că majoritatea personajelor specialiste în ocultism fac parte din familii aristocratice, iar ordinului Jartierei i se atribuie sensuri mistice diferite de cele ale întemeietorilor ordinului...

Însă ne avîntăm în afirmaţii despre care nu avem dovezi. Cine ne poate garanta că măcar o parte din cele afirmate în roman n-au un suport real?

Iar după ce am combătut o serie de afirmaţii care mi s-au părut îndoielnice, să recunoaştem că romanul, în mare, e interesant, bine scris şi captivant. Şi, fiind o operă de ficţiune, să nu negăm autoarei dreptul la fantezie... Mai ales că partea de documentare istorică este impresionantă.

Liviu RADU

Poşta redacţiei

Visătorul (Cîmpia Turzii) - Topul fiind alcătuit conform preferinţelor voastre poate fi schimbat în urma dorinţelor exprimate în scrisori: deci nu ai decît să treci autorii preferaţi şi să speri că vor fi şi alţii cu aceleaşi preferinţe. Cred că aceleaşi speranţe le are (în legătură cu volumul) şi Sebastian Corn, dar volumul va apare abia prin luna noiembrie. Antologia a apărut scriind pe adresa lui Dănuţ Ivănescu (adresa o găseşti în numerele trecute ale JSF).

Adrian MIHĂILĂ (Lopătăreasa/com. Bisoca/ Jud. Buzău/ 5154) caută nr. 30-32, 35, 37, 39, 48-52, 72-73, 88-90, 96-98, 101, 123, 124 din JSF. Oferă bani, materiale SF, înregistrări metalice.

Dragoş THE SHADOW (from Iaşi) - Casete cu muzică medievală n-am văzut, dar o să mă interesez aşa că atunci cînd o să-mi scrii din nou nu uita să-mi aminteşti să-ţi răspund dac-am găsit ceva. *LIVE*-ul (în caz că încă nu ai pus mîna pe el) este demenţial 100%. Chestia cu *gunoiul* a fost o greşeală de corectură. Sorry! În ceea ce priveşte antologia povestea este prea încurcată pentru a ţi-o istorisi aici. Cu altă ocazie (scrisoare), dacă te mai interesează: OK! O să încercăm să-ţi trimitem premiul prin intermediul celor de la *Alternativ* pentru a fi siguri că ajunge la tine.

MEG (Galaţi) - 1) Mă bucur; 2) Aia nu-i nuvelă, ci povestire; 3) Trimite adresa şi-om vedea ce facem; 4) Foarte bine faci; 5) Nu, povestirea-i prea slabă: locuri comune, exces de patetism; 6) Bye! PS Jeff Wayne a fost prezentat într-un număr trecut.

Dan (Huşi) - Eu am altă părere despre *Xenocid* "Lumina" lui Gibson e bine c-ai lăsat-o stinsă, că n-ai pierdut ni'ic, da' cu Aldissu-i *ochei*. Oricum scrisoarea m-a amuzat copios, aşa că atandez cu nerăbdare următoarea misivă.

Florin STANCIU (Buzău) - M-a ucis scrisul tău. Soluţia pentru a fi receptat (măcar parţial) este de a-ţi dactilografia textele, altfel n-am cum "să te ùmesc, să te surprind".

Felix Chrysler (Ploieşti) - În Ploieşti JSF-ul poate fi procurat săptămînal de la tarabele de la Gara de Sud. Am căutat textul de care spuneai, dar nu l-am mai găsit, probabil că s-a pierdut. "Renaşterea" este un text slab.

Dintre multele hibe: fiinţa are o gîndire mult prea antropomorfică, dialogurile sînt artificiale; argumentaţia slabă.

Robert SCURTU (Moreni) - Textul nu est publicabil. Trama este subţire în ciuda aerului vag metafizic. Forma şi fondul nu se articulează armonios, iar neconcordanţele verbale abundă.

Bi

Cenaclul SF Pozitonic, din Buzău, sărbătoreşte 10 ANI DE LA ÎNFIINŢARE!

Vom reveni

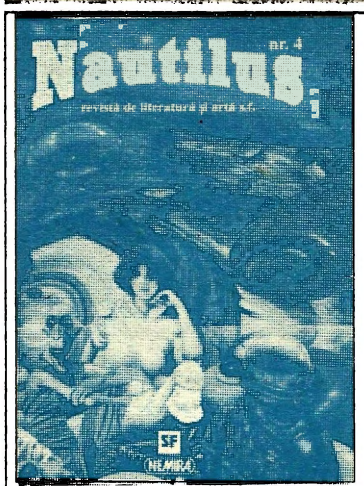

ÎNCĂ ÎN IMERSIUNE

NAUTILUS, nr. 4,
Editura NEMIRA, 48 pag. 1500 lei

După cum anunţam, NAUTILUS a revenit pe piaţă. O bucurie şi o dezamăgire în acelaşi timp.

BUCURIA: pentru că revedeam o revistă ce-mi produsese mari delicii la apariţie, pentru că un prieten bun era redactorul şef (Sebastian A. Corn) şi pentru că un gol părea să se umple.

DEZAMĂGIREA: revista (după trei ani de „imersiune") a avut tot timpul pentru a-şi alcătui o strategie şi o concepţie proprie, lucru încă nedecelabil în prezentul număr; interiorul pare înghesuit poate şi datorită corpului mic cu care sînt tipărite textele. Dar să aruncăm o privire asupra conţinutului:

- *Mobilis in mobili:* sub deviza lui Nemo se ascunde un editorial sub care pare să se ascundă (Sic!) condeiul circotaş al lui Corn mult prea orgolios şi automăgulitor pentru prezenta apariţie, mai încolo, om vedea;
- *Asimov, moralistul:* un remember moral semnat de Liviu Radu şi cu care nu pot să nu fiu de acord, chiar dacă nu înghit în general sf-ul asimovian;
- *Naţiunile în spaţiu:* o chestioară insipidă semnată Asimov care distruge tot ceea ce spunea Liviu în eseu, chiar dacă proza are accente etico-morale;
- *Războinicul:* o nuvelă de Gordon R. Dickson din ciclul *Dorsai*, care ar fi meritat un medalion;
- *Poker în Valhalla:* un Corn, rămîne un Corn;
- *Haos şi cybercultură:* un eseu-avancronică(?) semnat Vlad T. Popescu ce-l glorifică pe Timothy Leary şi infomediul computerizat, dar uitînd că pînă vor ajunge ai noştri la paradigmele cyberspaţiului, vor mai trece mulţi terrabiţi prin PC-uri;
- un scurt grupaj Laurent Genefort, proaspătul laureat al *Grand Prix de l'imaginaire '95*;
- *Dragostea prin cuvinte:* o nouă mănuşă aruncată de Cătălin Ionescu sf-iştilor nouăzecişti, o mănuşă plumbuită care boxează cu propria umbră;
- *Worldcon? Nu.. USAcon!:* o relatare comiană despre Glasgow;
- *Nemira la Worldcon:* un spot publicitar pentru proaspăta antologie.

Să mai adăugăm că lipsa indicării pe copertă a frecvenţei de apariţie a revistei ne fac să privim cu scepticism afirmaţia redacţiei cum că ar fi lunară.

Şi multe, multe numere, fiindcă orice s-ar spune Nautilus înseamnă NEMIRA!

Ionuţ BĂNUŢĂ

Şi totuşi Don Simon n-a fost la GLASGOW

- Domnule Sorin Repanovici vă rog să ne spuneţi cîteva cuvinte despre impactul pe care l-a avut participarea delegaţiei române la Convenţia Mondială de la Glasgow.

- În primul rînd vreau să-mi exprim satisfacţia că delegaţia română a ocupat, ca efectiv, locul 4 în lume. Se pare că vom repeta *figura* în '97, în Finlanda, cînd va pleca, cred eu, o delegaţie la fel de numeroasă. În al doilea rînd sînt sigur că cei care au fost, *cei care au meritat să meargă* –pictorii, graficienii, scriitori– au văzut ceva foarte interesant şi inedit.

- Credeţi că avea rost să plece o delegaţie atît de numeroasă? Aţi preferat cantitatea, calităţii? Cît de reprezentativă pentru fandomul românesc este această delegaţie? Ce înţelegeţi prin sintaxa „cei care au meritat să meargă"?

- Chiar dacă voi fi din nou acuzat că am făcut *turism sf* continui să cred că justificarea acestei acţiuni se găseşte în amploarea manifestării, şi, în al doilea rînd, în unicitatea ei - nu în fiecare zi are loc un Congres Mondial în Europa.

Şi cred că am împletit turismul cu SF-ul, că le-am oferit unor tineri posibilitatea de a vedea cinci capitale europene cu principalele obiective turistice.

Criteriile după care au fost acordate compensaţiile şi gratuităţile au fost premiile; cine a fost premiat cel mai des, cel mai mult şi cel mai bine în ultimii ani, a profitat de aceste gratuităţi.

Şi ar trebui menţionat faptul că întreaga delegaţie a fost sponsorizată de FNTSF, deoarece, în ultimul moment preţurile au crescut cu aproximativ 250000/ persoană. Creşterile transportului au fost suportate de Federaţie.

- Aş vrea să ne spuneţi totuşi numele persoanelor care au beneficiat de reduceri sau gratuităţi.

- Sebastian A. Corn,
Ana Maria Negrilă,
Silviu Genescu,
Florin Munteanu,
Mihail Grămescu,
Monica Nicolau,
Iulia Anania.

- Am cîteva nedumeriri: spuneaţi că principalul criteriu după care au fost acordate gratuităţile au fost premiile - cel mai des, cel mai mult şi cel mai bine în ultimii ani - şi sînt cîţiva mai premiaţi decît Ana Maria Negrilă, sau Monica Nicolau, spre exemplu DON SIMON, sau Liviu Radu.

În al doilea rînd, Silviu Genescu nu e membru al Federaţiei. De ce Silviu Genescu, care are un singur volum publicat, şi nu Ovidiu Bufnilă, sau George Ceauşu?

A consemnat,
Adrian Bănuţa

VA URMA